

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέητου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 3 Σεπτεμβρίου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 40

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Κι' ἐξακολούθησε μέσα στὴν ἴδια
ἡσυχία :

—Μὲ ὄλη μου τὴν πεποίθησιν
καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς μου
σὰς διακηρύττω, ὅτι χωρὶς τὴ μελέτη
ποῦ εἶχε κάνει ἐπάνω στὸ αἷμα ὁ
καθηγητὴς Νταρλιὲ καὶ κατόπιν χω-
ρὶς τὴ βοήθεια τῆς δεσποινίδος Πε-
τρένκο, ποῦ τελειοποίησε τὴ μη-
χανὴ τῶν βιογενῶν ἀκτίνων, αὐτὰ
τὰ ζῶα δὲν θὰ ἦταν ποτὲ δυνα-
τὸν νὰ ξαναζωντανέψουν. Ἐγὼ
δὲν θὰ μπορούσα νὰ κάνω τίποτε.

Τὰ χειροκροτήματα ξέσπασαν
πάλι ὁρμητικὰ, σωστὴ θύελλα,
πιδὼ ζωηρὰ ἀπὸ πρὶν.

Ὁ Νταρλιὲ ἔκλαιγε μαζὶ καὶ
γελοῦσε, τραύλιζε φράσεις δίχως
συνοχὴ καὶ ἔλεγε καὶ ξανάλεγε
τῆς Ναδίας μὲ κομμένη φωνή :

—Ἀ, τὸ καλὸ μου τὸ παιδί,
τί καρδιά, τί μεγαλοφυΐα ! Τί εὐ-
τυχισμένος ποῦ εἶμαι !

Ὅστος ὁ σκύλος καὶ ἡ γά-
τα εἶχαν ἀρπαχθεῖ ἀπὸ ἐνθουσιώ-
δεις θαυμαστὲς καὶ εἶχον γίνει ἀ-
φαντοί. Ὅσο γιὰ τὴ μαῖμοῦ, αὐ-
τὴ γαντζωμένη πάντα στὸ κιονό-
κρανο ποῦ τῆς χρησίμευε γιὰ κα-
ταφύγιον μόρφαι ἀπαίσια σὲ κάθε
ἀστραπὴ τοῦ μηχανήσιου, γιατί ἄπει-
ρες μηχανεὲς φωτογραφικῆς εἶχαν
στηλωθεῖ κατὰ πᾶνω τῆς, γιὰ ν' ἀ-
ποθνατίσουν τὸ πλάσμα αὐτὸ ποῦ
ἡ ἀνάστασή του γεννοῦσε σ' ὅλους
τὴν πιδὼ τρελλὴ ἐλπίδα, τὴν ἐλπίδα
νὰ νικήσουν τὸ θάνατο.

Ἐφεύγοντας ὅσο μπορούσε τίς ἐ-
ρωτήσεις ποῦ ἐπεφταν βροχὴ ἐπάνω
του, ὁ Μουζὲν κατάφερε νὰ βγῇ ἀπὸ
μιά κρυφὴ πόρτα ἀπὸ τὴν Ἀκαδη-
μία τῆς Ἰατρικῆς. Ὁ Νταρλιὲ καὶ
ἡ Ναδία τὸν περίμεναν στὴν ἔξοδο.

Πήδησαν σ' ἓνα ταξί κι' ἔφυγαν γρή-
γορα μήπως τοὺς ἀναγνώριζε κανεὶς
καὶ τοὺς παρακολουθοῦσε. Ὁ Νταρλιὲ
ὠδήγησε τοὺς δύο νέους στὸ σπίτι του
καὶ τὰ τρία αὐτὰ πλάσματα ποῦ τὰ
ἔβωνε μιά κοινὴ χαρὰ, πέρασαν τὴ
βραδυὰ τοὺς ἡσυχὰ κι' εὐχάριστα σὰν
μιά οἰκογένεια.

—Σύμφωνοι λοιπόν ! εἶπε ὁ Ἀμερικανὸς
ἀπλώνοντας τὸ χέρι του...

Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας οἱ ἐφημε-
ρίδες μὲ πελώριους τίτλους βαλμένους
στὴν πρώτη σελίδα ἐξυμνοῦσαν τὴ
μεγαλοφυΐα τοῦ Μουζὲν, τὴ σοφία
τοῦ Νταρλιὲ καὶ τὴν ἐκानότητα τῆς
Ναδίας Πετρένκο. Μὰ ὁ Μουζὲν ἐγι-
νε ἔξω φρενῶν ὅταν διέβασε τὰ ἔ-
ξαλλα ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ ἀρθρα τῶν
ἐφημερίδων.

«Αὐτοὶ οἱ ἡλίθιοι μὲ βάζουν νὰ λέω
ἀνοησίες, εἶπε. Ἰσχυρίζονται ὅτι νί-
κησα τὸ θάνατο. Κι' ὅμως μοῦ φαί-
νεται πῶς ἐγὼ τὰ εἶπα ἀρκετὰ κα-

θαρά. Εἶπα ὅτι ὁ θάνατος ποῦ προέρ-
χεται ἀπὸ ψύξη σὲ πολλὰς περιπτώ-
σεις δὲν εἶναι παρὰ φαινομενικὸς καὶ
πῶς ἓνα τέτοιον φαινομενικὰ μόνον
πεθαμμένον, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν
ξυπνήσῃ. Ἄν πιστέψῃ ὅμως κανεὶς
αὐτὰ ποῦ γράφουν οἱ ἐφημερίδες θὰ
νόμιζε ὅτι πραγματικὰ ἀνασταίνω
τοὺς νεκροὺς ὅλους».

Ὁ Νταρλιὲ χαμογελοῦσε.

—Τί σὲ νοιάζει. Ἀφησέ τους νὰ
λένε καὶ τράβα ἐσὺ τὸ δρόμο σου.

—Πῶς ; Ὁ ἄφησω νὰ διαδι-
δονται τέτοιες ἀνακρίβειες, διαμαρ-
τυρήθηκε ὁ Μουζὲν ἀγανακτισμέ-
νος. Γιὰ φαντασθεῖτε τί ἐλπίδες
μποροῦν νὰ δημιουργήσουν στοὺς
ἀπλοϊκοὺς ἀνθρώπους ὅλα αὐτὰ
τὰ ἀρθρα ποῦ βάζουν οἱ ἐφημερί-
δες. Ἡ φαντασία τοῦ κοινοῦ ξε-
περνάει πάντα τὴν πραγματικότη-
τα. Ὅταν δὴ πῶς ἐγίνε ἓνα βῆμα
πρὸς ἐκεῖνο ποῦ νόμιζε ὡς τὴ
στιγμὴ ἀπραγματοποίητο, τὰ φαν-
τάζεται ὅλα δυνατὰ.

Ὁ Νταρλιὲ σήκωσε τοὺς ὤμους
του.

—Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τοὺς
ἀνόητους. Γύρισε πίσω στὸ ἐργα-
στήριό σου καὶ ἐξακολούθησε τίς
μελέτες σου. Λυπάμαι ποῦ δὲν εἶ-
μαι πιά νέος γιὰ νὰ ἐργασθῶ κι'
ἐγὼ μαζί σου καὶ νὰ σὲ βοηθήσω.

—Μοῦ εἶσθε ἀπαραίτητος σὰν
σύμβουλος καὶ σὰν καθοδηγητὴς.
Πάμε μαζὶ στὸ ἐργαστήριον. Νὰ ἴδῃτε
τί καλὴ δουλειὰ θὰ κάνουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ὁ εὐεργετικὸς παρείσαντος

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Μουζὲν βρισκόταν
πάλι ἐγκαταστημένος στὸ ἐργαστήριό
του, ἀλλὰ εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν εἴ-
σοδο σὲ ὅλους τοὺς ἐνοχλητικούς. Ἐ-
φαχνε τώρα νὰ βρῇ τὴ λύση ἀπὸ
κάποιο νέο πρόβλημα. Ἡ Ἐπιστήμη
δὲν μένει στάσιμη ποτὲ τῆς. Τραβάει
πάντα μπροστὰ γιὰ νὰ κατακτήσῃ

όσο περισσότερο έδαφος μπορεί από τη χώρα του αγνώστου και του μυστηρίου. Τις πρώτες ημέρες γινόνταν σωστή πολιτορχία απ' έξω από το σπίτι και το εργαστήριο του Μουζέν, μα η άκαμπτη επιμονή του, να μη θέλει να δεχθώ κανέναν απόλυτως, έκαναν τον κόσμο να το πάρει απόφαση και σιγά-σιγά ν' αποτραβηχθώ. Ούτε οι δημοσιογράφοι κατάφεραν περισσότερα πράγματα. Ο Μουζέν έστειλε σ' όλες τις εφημερίδες ένα σύντομο γράμμα που καθώριζε τα όρια της ανακάλυψής του και έξηγοῦσε πώς δεν ανάστανε τους πεθαμμένους, αλλά απλώς ξυπνοῦσε τους οργανισμούς που οι ζωϊκές λειτουργίες τους είχαν σταματήσει, παγωμένες από το κρύο.

Η δήλωση αυτή έφερε κάποια απογοήτευση στο κοινό που για μια στιγμή είχε φαντασθεί, πώς είχε νικηθεί τελειωτικά ο θάνατος.

—Αυτό ήταν όλο; έλεγαν. "Ωστε τότε δεν κάνει δά και τίποτε σπουδαίο ο Μουζέν.

Ο νεαρός σοφός όμως που δεν είχε παρασυρθεί από τον ένθουσιασμό του κοινού δεν πειραζόταν ούτε τώρα με την απογοήτευσή του. Αυτός ο ίδιος και όσοι τον καταλάβαιναν ήξεραν τί σημασία και τί πρακτική χρησιμότητα είχε η ανακάλυψή του. Οι κρίσεις και τα σχόλια του κόσμου τον άφηναν αδιάφορο.

Δέκα μέρες ύστερα από την αξιομνημόνευτη εκείνη συνεδρίαση της Ακαδημίας, καθώς έφθανε ο Μουζέν στο εργαστήριό του είδε ένα κύριο που βηματίζει επάνω-κάτω μπρος στην κλειστή πόρτα. Ο Μουζέν τον κοίταξε με δυσπιστία. Φαινόταν ξένος και μάλιστα Άγγλος ή Αμερικανός. Πολύ ύψηλός, με άθλητικό παράστημα, είχε ένα πρόσωπο που έδειχνε μαζί παιδική άθωότητα κι αφέλεια και μεγάλη ενεργητικότητα. Στα σταχτογάλαζα μάτια του καθρεφτίζονταν ή ειλικρίνεια και μαζί μ' αυτήν κάποιος έλαφρός ρωμαντισμός. Μόλις αντίκρουσε τον Μουζέν προχώρησε προς το μέρος του και του είπε με ξενική προφορά.

—Νά σάς παρουσιάσω: Μπάτζιλ Τώκεττ. Έχω την τιμή να μιλήσώ στον κ. Μουζέν, έτσι δεν είναι;

—Μάλιστα, έκανε ο Μουζέν πολύ ψυχρά.

—Όου, είμαι ένθουσιασμένος που κάνω τη γνωριμία σας. Έφθασα χθές το βράδυ από την Νέα Υόρκη μόνο και μόνο για να ιδώ σάς. Μάθαμε στην Αμερική τα θαυμαστά πειράματά σας, τα διάβασα με όλες τις λεπτομέρειες. Και τότε πήρα εὐθὺς το β-

πόρι και ήρθα γιατί ήταν ανάγκη να σάς μιλήσω.

Παρ' όλο που ο Αμερικανός χαμογελοῦσε τόσο ανοικτόκαρδα και που έδειχνε φανερά την ευχαρίστησή του, ο Μουζέν έμεινε ψυχρός σάν μάρμαρο. Δεν άνοιγε την πόρτα του εργαστηρίου του και έμεινε όρθος μέσα στην αὐλή ακούγοντας με άνυπομονησία τὸν θαυμαστή του.

—Λυποῦμαι πολύ, κύριε, είπε στο τέλος, μα δεν είναι δυνατόν να σάς δεχθώ σήμερα το πρωί.

Και με τα λόγια αυτά έχαιρέτισε και έτοιμάστηκε να φύγει. Ο Αμερικανός τὸν έπιασε από το μπράτσο και χωρίς να χάσει διόλου την ήρεμία του του είπε:

—Κύριε Μουζέν, ἐγὼ ήρθα από τη Νέα Υόρκη για να μιλήσω σε σάς. Περιμένω ἐδῶ πάνω ἄπο μισή ὥρα. Θά ήμουν ἄξιος να περιμένω και ημέρες δλόκληρες χωρίς να κουρασθώ. Μου είπαν πώς λείπετε. Το ξέρω πώς αυτό έχετε δώσει διαταγή να το λένε σ' όλους για να διώχουν τους ένοχλητικούς. Κάνετε πολύ καλά, σάς καταλαβαίνω.

—Μά τότε, φώναξε ο Μουζέν άνυπόμονα, αφού καταλαβαίνετε πώς δεν μ' άρέσει να μ' ένοχλούν, τί γυρεύετε εσείς ἐδῶ;

Ο Αμερικανός κράτησε όλη του την απάθεια.

—Ω, ἐγὼ, είπε, δεν έρχομαι να σάς ιδώ από περιέργεια, αλλά θέλω να σάς μιλήσω στο εργαστήριό σας και όχι στην αὐλή. Είμαι πολύ πλούσιος κι' ενδιαφέρομαι πολύ για τους έπιστήμονες και θά ήθελα, αν ήταν δυνατόν να κάνω κάτι για σάς.

Ο Μουζέν άπάντησε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

—Σας ευχαριστώ πολύ για την προσφορά σας, αλλά δεν μου χρειάζεται. Η έπιστήμη μου μου άρκει.

Το πρόσωπο του Τώκεττ έγινε κατακόκκινο.

—Ω, είπε, με συγχωρείτε, αλλά με παρεξηγήσατε. Εγὼ δεν σας πρότεινα να σας προσφέρω χρήματα. Ήθελα μόνον να πω ότι χάρις στα χρήματά μου μπορώ να ταξιδεύω και να ασχολούμαι στα πράγματα που μ' ενδιαφέρουν. Και αλί σάς παρακαλώ να με συγχωρήσετε, αλλά δεν ξέρω τόσο καλά τη γλώσσα σας και δεν εκφράζομαι ίσως όπως πρέπει.

Με τα λόγια αυτά ο Τώκεττ έδωσε το χέρι του στον Μουζέν. Το πρόσωπό του είχε τέτοια άπελπισμένη έκφραση, ώστε ο Μουζέν δεν μπόρεσε πια να κρατήσει το ψυχρό και έχθρικό του κρῶς.

(Ακολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΑΔΙΑΝΤΡΟΠΙΑ ΚΟΥΜΠΑΡΟΥ

—Ήτανε καλά, κουμπάρε, να μην έρθης τώρα που ρθες, κάθισε να φάς μια και μάς βρήκες στο τραπέζι.

Μ' αυτά τα λόγια, σε τόσο περιφρονητικό, έδέχτηκε στενοχωρημένος ένας καλός νοικοκύρης, τὸν αδιάντροπο κουμπάρο του, που τὸν είχε βαρεθεί, γιατί τὸν είχε σκοινι γαϊτάνι να πηγαίνει ακάλεστος, δυο τρεις φορές τη βδομάδα σπίτι του, την ὥρα του φαγητού.

Του ξεστίπτωτου δεν τὸν κακοφάνηκε καθόλου: έστρωγυλοκάθησε και ρίχτηκε λαίμαργα στο φαί.

Ο νοικοκύρης, σάν τὸν είδε πὸς έφαγε όσες μεγάλες φέτες ψωμιού είχε μπροστά του, αγανάχτησε και άρχισε να τὸν κόβει πολύ μικρές.

Η γυναίκα του, που πρόσεξε τί έκανε, συμπλήρωσε ειρωνικά:

—Κόψε, καϊμένε, μεγαλύτερες, μ' αυτές δεν χορταίνει ο κουμπάρος. Ακούοντάς την, ο άνεπιθύμητος μουσαφίρης, της είπε με μπουκωμένο στόμα.

—Άφησε, κουμπάρισσα μου, τὸν κουμπάρο να κάνει τὸ κέφι του, γιατί μ' αυτό τὸν τρόπο μ' εύκολύνει πολύ, τίς μικρές φέτες που μου κόβει, ἐγὼ τίς τρώω για μεγάλες μπουκιές.

Όταν απόφαγε, τὸς αποχαίρετῃσε γελαστός με τὸ «καλές ἀντάμω-σες μεθαύριο».

Σάν έμειναν μόνοι, είπε ο άντρας στη γυναίκα του.

—Αὐτός ο χοντράνθρωπος μάς έγινε κολλητόιδα και πρέπει μια για πάντα να τὸν ξεφορτωθούμε με άσχημο τρόπο, αφού κάνει πὸς δεν καταλαβαίνει τίς λεπτές προσβολές μας. Από αύριο στην τραπεζαρία δεν θά έχης τρίτο κάθισμα και τα άλλα, είναι δική μου δουλειά, τί θά τὸ κάνω σάν ξανάρθῃ.

Επειτα από δυο ημέρες, που τὸς ξαναπήγε και τὸς βρήκε πάλι πάνω στο φαγητό, τὸς έχαιρέτῃσε με τὸ «καλὸς τὰ χαίρεσάυτε» και κοίταξε να βρῇ κάθισμα. Οι νοικοκυραίοι έκαναν πὸς δεν τὸν άκουσαν κι' έτρωγαν ήσυχα.

Εκείνος αφού εστάθη λίγα λεπτά όρθιος τὸς ξαναείπε:

—Κουμπάροι, τρώτε όπως βλέπω.

—Όπως βλέπετε, τρώμε, τὸν άπάντησε ατάραχος ο νοικοκύρης και απ' ἐδῶ κι' εμπρός, θά τρώμε χωρίς μουσαφίρηδες σάν κι' εσένα, γιατί θάχουμε τὴν ξύπορτά μας κλειστή.

Έτσι πήρε τὴν αποχειλωμένη του και δεν τὸς ξαναφορτώθηκε.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΑΜΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Άγαπητοί μου,

ΕΣΚΑΒΑΝ μια μέρα κάπου, ἐδῶ στην Αθήνα, για να θεμελιώσουν βέβαια σπίτι, και βρήκαν εν' αρχαιο μαρμάρινο λεοντάρι, λίγο μικρότερο απ' τὸ φυσικό. Δεν τὸ είδα, αλλά στην εφημερίδα που είχε τὴν εἰδηση, διάβασα πὸς τὸ έργο είναι ελληνιστικής εποχής και καλῆς τέχνης. Ως τὴν εποχή εκείνη, μετά τὴν κλασσική και πριν από τὴν βυζαντινή, υπήρχαν ακόμα στην Ελλάδα ἄξιοι τεχνίτες. Έξάλλου, ήταν παλιά συνήθεια να βάζουν επάνω στους τάφους τὸν ἀλκίμων νέων, για σύμβολο, ένα νέο λεοντάρι. Κάποιο τάφο λοιπὸν θά εστόλιζε κι' αυτό τὸ καλλιτέχνο που βρήκαν προχθές, καθώς έσκαβαν γι' ἄλλο σκοπό. Έτσι, κατὰ τύχη. Σε λίγο θά τὸ ιδούμε βέβαια στο αρχαιολογικό Μουσείο. Θά τοποθετηθῇ κι' αυτό μαζί με τὸς ἄλλους θησαυροὺς που ξέθαψε από τὴν ελληνική γῆ κατὰ καιροὺς ή σκαπάνη, όχι μόνο τὸ αρχαιολόγο, παρὰ και τὸ οικόδομο και τὸ γεωργό. Γιατί, ξέρετε, όχι μόνο μέσα στις παλιές πόλεις, σάν τὴν Αθήνα, τὴ Σπάρτη και καθεξῆς, βρίσκουν «αρχαία», αλλά και στην ύπαιθρο. Ο γεωργός, σκάβοντας τ' ἀμπέλι του, μπορεί εξαίρετα να βρῇ ένα ἀγαλμα. Απλούστατα γιατί τὸν παλιὸ καιρὸ ήταν εκεί κοντά μια πόλη που καταχώσθηκε.

Τὰ περισσότερα λοιπὸν απ'αὐτά τὰ καλλιτεχνήματα, τὰριστουργήματα, μαρμάρινα, πέτρινα, χάλκινα, χρυσά, ήταν, δόλακερους αἰῶνες, θαμμένα στη γῆ. Αλλά τ' άνέσθραν απ' τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, όπως τὸν έφηβο τὸν Αντικυθήρων. Κι' ἐλάχιστα τὰ μάζεψαν από συντρίμμια ἀρχαίων κτιρίων, όπου έτυχε να βρίσκονται ακόμα, έτοιμα κι' αὐτά να θαφτούν. Τέτοια βλέπουμε π. χ. στο Μουσείο τῆς Ακρόπολης. Αλλά και σε πολλά ἄλλα τοπικά μουσεῖα—στην Ολυμπία και λίγο παντοῦ—όπου υπάρχουν δλων τὸν εἶδων θησαυροί, ἀμέτρητοι, ἀμύθητοι, ἀνεκτίμητοι. Απ' αὐτοὺς έχουν πλουτισθῇ κι' ὅλα τὰρχαιολογικά Μουσεία τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Αλλά μάς τὰ έκλεψαν ή μάς τάρπαξαν—όπως τὴν Αφροδίτη τῆς Μήλου και τὰ μάρμαρα τοῦ Ἑλγίνου από τὸν Παρθενῶνα—ἀλλά τὰ πήραν, κατὰ συμφωνία, ξένοι ἀρχαιολόγοι που έκαναν ἀνασκαφές—ο Σχλητμαν π.χ.—ἀλλά τὰ ἀπεμπόλησαν» οι ίδιοι οι Έλληνες που τὰ βρή-

καν, ή τὰ έδωκαν έξω κρυφά οι φριχτοί ἀρχαιοκάπηλοι. Γιατί κι' ὡς χτες ακόμα, αν κι' οι νόμοι είναι αὐστηροί κι' ή επαγρύπνηση μεγάλη, ἀρκετοί θαμμένοι θησαυροί, μόλις ξανάβλεπαν τὸ ελληνικὸ φῶς, έφευγαν με πιαστό... διαδατήριο για τὰ ξένα. Αλλά ή κλασσική αὐτή γῆ είναι ἀνεξάντλητη. Έβγαλε, βγάζει, βγάζει ὁλοένα, και ποῖς ξέρει πόσους θησαυροὺς, πόσα καλλιτεχνήματα κι' ἀριστουργήματα κρύβει ακόμα στα σπλάχνα της!

Πολλοί λένε πὸς έκάμαμε μεγάλο λάθος που ἀφήσαμε—δηλαδή που ἀφησε τὸ Κράτος—να χτισθοῦν σπίτια σε «αρχαιολογικοὺς τόπους», χωρίς να γίνουν πρώτα συστηματικὲς ἀνασκαφές, όπως π. χ. στην περιοχή τῆς Ακρόπολης, Αναφιώτικα και καθεξῆς. Κι' ἐγὼ νομίζω πὸς συστηματικὲς ἀνασκαφές σ' αὐτοὺς τὸς τόπους, μπορούσε να φέρουν στο φῶς πολλά και μεγάλα. Αλλά μόνο σ' αὐτοὺς; Όλη ή Αθήνα, όλη

ή Ἀττική κι' όλη ή Ελλάδα, στεριές και νησιά, είναι «αρχαιολογικοὺς τόπος». Και που θέλετε και δεν βρέθηκαν ὡς τώρα σπουδαῖες ἀρχαιοτήτες; και που θέλετε και δεν θά υπάρχουν ακόμα; Αλλά ήταν δυνατό να μη χτίσουμε σπίτια, να μην κάμουμε πόλεις, να στεγασθοῦμε για να ζήσουμε σάν ἄνθρωποι, παρὰ να καθόμαστε στο ύπαιθρο, σε καλύβες ή σε τρώγλες, ὡς να έξερευνηθῇ ἀρχαιολογικά τὸ έδαφος τῆς κληρονομίας μας; Θά ήταν ἀδύνατο θά ήταν ἀκόμα και τρέλλα. Γι' αὐτὸ ποτὲ δεν θά ξεθαφτοῦν ὅλα ὅσα μπορεί να είναι ακόμα θαμμένα στα σπλάχνα τῆς ελληνικῆς γῆς. Ε, δεν πειράζει. Όσα ξεθάφτηκαν ὡς τώρα, ὅσα ξεθάβονται ὁλοένα κατὰ τύχη ή με τίς περιορισμένες συστηματικὲς ἀνασκαφές που μποροῦν να γίνονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ, είναι τόσο πολλά, ὡστε δεν πρέπει να τὸ θεωροῦμε δυστύχημα που δεν είναι τρόπος να τὰ έχουμε ὅλα.

Σας ἀσπάζομαι

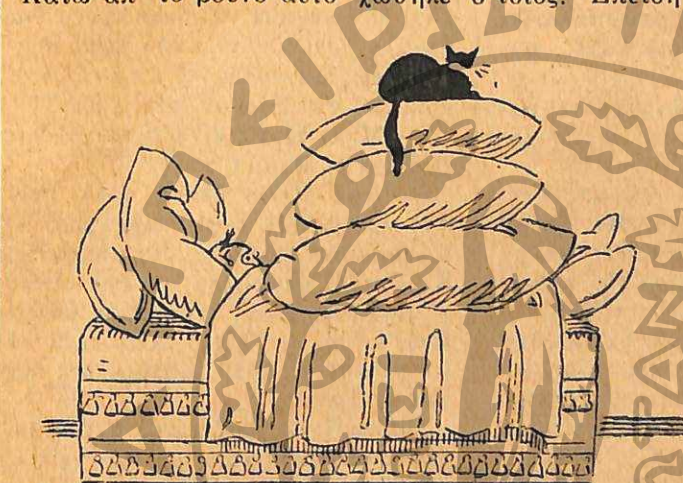
ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΚΑ'

«Ναί, έλεγε μέσα τὸ ο Κωστάκης, θά σκεπασθῶ, με ὅτι έχω και δεν έχω. Στην κάμαρά μου ἔχω δυο-τρεις κουβέρτες. Άλλο τίποτα δεν ἔχω. Στο ντιβάνι όμως τοῦ σαλονιου ὑπάρχουν ένα σωρὸν πουπουλένια μαξιλάρια. Δεν τὰ έχω, μα μπορῶ να τὰ πάρω. Κι' ὅτι ἄλλο βοῶ...».

Έτσι έκαμε. Και σε λίγο τὸ κρεβάτι του είχε γίνει βουνό, από τὰ πουπουλένια μαξιλάρια που είχε σωριάσει πάνω απ' τίς κουβέρτες του. Κάτω απ' τὸ βουνὸ αὐτὸ χώθηκε ο ίδιος. Επειδὴ όμως είχε ἀκούσει

πὸς οι γάτες ξεσταίνουν πολύ, φώναξε κοντά του τὴν Ψιφίνα, τὴ μαύρη του γατίτσα, και της είπε:

—Ψιφίνα, σε παρακαλῶ πολύ, πήδησε και ξιπλώσου να κοιμηθῇς στο ἀπάνω-ἀπάνω μαξιλάρι.

Συγχρόνως τὴν έπιασε και τὴν έσπρωξε πρὸς τὰ πῶς ἤθελε να κοιμηθῇ.

σκαρφάλωσε. Η Ψιφίνα κατάλαβε. Κι' ἄλλο που δεν ήθελε παρὰ να κοιμηθῇ σ' ένα παχὺ πουπουλένιο μαξιλάρι. Σκαρφάλωσε λοιπὸν και ξαπλώθηκε σὰ... στο σπίτι της. Εκλείσε τὰ μάτια της, άρχισε να γουργουρίζει και σε λίγο κοιμόταν βαθιά.

Τὸ περίεργο είναι που τὸ ίδιο έκανε, από κάτω, κι' ο Κωστάκης. Τὸ δόντι, που τὸν πέρασε με τὴ ζέστη τῆς σόμπας, δεν τὸν ξανάρχισε. Και νυσταγμένος καθώς ήταν ἀποκοιμήθηκε ἐκεῖ στα ζεστά. Εἶδε μάλιστα κι' ὄνειρο. Στην ἀρχὴ ευχάριστο, κατόπι... Αλλά τὸ όνειρο τοῦ Κωστάκη και τὸ ἀποτέλεσμα που είχε, θά σάς τὸ πῶ μεθαύριο.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΞΑΔΕΡΦΗ

— Καλά, και θάναι δλημέρα κι' ε-
λγνύχτα μαζί μας ; Δε θα φεύγει
ποτέ, και θα την αγαπάς σαν και μέ-
να, και θα τη σταυρώνεις τη νύχτα
στο κρεβάτι της, σαν και μένα και...
θα της λες... τραγούδια... όπως
σε μένα ; Χί, χι, χί... τέλειωσε σε
κλάμματα τα λόγια της, η Λιλίκα.
Κι' η Μαμμά, αφού τη φίλησε και
της σκούπισε ήσυχα-ήσυχα, τα δα-
κρυσιμένα της ματάκια, άρχισε να της
λέει :

— "Ε, όχι πιά κι' έντελως-έντελως
σαν και σένα. Βλέπεις εσύ και το
μονάκριβο παιδάκι μου. Μά γι' αυτό
σου... Είσαι πιά μεγάλη, έφτά
χρονώ κοπέλλα... Μπορείς, πολλά-
πολλά πράγματα να καταλάβεις...
"Ε, μ' άκουσ ; Για σήκωσε το μου-
τράκι σου, τί τόχεις μέσ στα φουστά-
νια μου, και δεν το βλέπω. "Α, μπρά-
βο, έτσι, και τώρα χαμογέλασε. Νά,
έλα γέλασε, σου λέω... Νά το, άμ' έ-
τσι ντέ, που κλαίς άπ' το πρωί, κα-
κό, ζηλιάρικο κορίτσι.

— Κι' αυτή, την "Ελένη, έτσι την
είπες ; Θά της λες κι' αυτήνην να
σου γελάσει ; Όπως σε μένα ;

— Σάν και μένα, όπως έμένα, ή έπω-
δός κάθε φράσης της Λιλίκας...

— "Αν είν' ανάγκη, γιατί όχι ;...
Για σκέψου, το καίμενο. είναι μόλις
έννια χρονώ δυο χρόνια μεγαλύτερό
σου και δεν έχει ούτε μπαμπά, ούτε
μαμμά, πάνε, φύγανε σε ταξίδι, μα-
κρυστήν "Αμερική.

— Και γιατί δεν την πήρανε μα-
ζί τους την κόρη τους. να ήσυχα-
σουμε ;

— "Αμ' στάσου ντέ, να μάς άνη-
συχήση πρώτα, άκόμα δεν ήρθε !
Νά, τώρα πάει ο Μπαμπάς να τη
φέρει... Μπορούσανε να την πάρου-
νε σ' ένα τόσο μακρινό ταξίδι ;

— Τί ; θα κρύωνε και θα πέθαινε ;
— "Ελα τώρα, μη λές άνοησίες.
Τί ξέρεις εσύ από τέτοια πράγματα ;

— Πώς δεν ξέρω ; πεθαίνουν και
τους βάζουν στα χώματα... "Αλήθεια,
Μαμμά, δε θάταν καλλίτερα να πέ-
θαινε αυτή ή "Ελένη, παρά νάρθη έ-
δω να μάς φορτωθή.

— Μπα, Θεός φυλάξει ! Τί λόγια
λές ! Πες ήμαρτον, Παναγίτσα μου...
"Ορίστε, ποιός στα μαθαίνει αυτά τα
πράγματα ; "Α, να το ξέρεις, αν σε
ξανακούσω να δε θα σ' αγαπάω.

— "Οχι μανούλα μου, να μ' αγα-
πάς. Θέλω να μ' αγαπάς...

Και δός του πάλι κλάμματα ή
Λιλίκα. Τάχε πάντα στην τσέπη της.

"Ετσι της έλεγε ο Μπαμπάς της. Με
το παραμικρό άνοιγαν οι βρυσούλες
των ματιών της και φερτο τρέχουνε
ποτάμι τα δάκρυα. Τόσο που καμιά
φορά στάζανε και στο πάτωμα. Τσάκ !
Τσάκ ! Νακά κάτι στάλες, τόσο με-
γάλες. "Ας είναι. Σήμερα ή λύπη
της είναι πολύ βαρεία. "Απ' το πρωί
την προετοιμάζει ή Μαμμά της για
τη μουσαφίρσα που θα της έρθη...
"Ορφάνη ή καίμενη ή Λενίτσα τό-
σο μικρή, κι' ο θεός της, ο πατέ-
ρας της Λιλίκας αποφάσισε να την
πάρη μαζί του. Μπορούσε ν' αφήσει
το παιδί τ' άδερφού του στους πέντε
δρόμους ; Μά έλα, που ή Λιλίκα, τσ-
παιρνε βαρεία το πράμμα, πριν τη
δη άκόμα, της εύχότανε το θάνατό
της...

— Κύριε έλέησον, βάλε το χέρι
σου Παναγιά μου, σιγομουρμούριζε ή
κερά-Ρήνη ή νταντά της, που είχε
άναστήσει το παιδί και το λάτρευε...

— "Αλλη κούκλα δεν έχεις ;...
— "Εχω, μά μου την κρύβει ή
Μαμμά, να μη τη χαλάσω... Κι' ύ-
στερα και να μου τη δώση, εσύ δεν
έχεις μερτικό, μ' αυτή θα παίξω, την
παλιά...

— Δε με νοιάζει, εγώ και μ' ένα
μαξιλάρι μπορώ να παίξω.

— Μ' ένα μαξιλάρι! ξαφνιασθηκε
ή Λιλίκα.

— Νά, νά, της εξήγησε ή "Ελέ-
νη. Παίρνω ένα στενόμακρο μαξιλα-
ράκι του καναπέ, το σκεπάζω μ' ένα
μεγάλο πανί και το κάνω μωρό μου.
Τού λέω τραγούδια, το νανουρίζω, το
κοιμίζω, το δίνω να φάει, έλα...

— Μπα, ξέρεις κι' εσύ τραγούδια ;
Σούλεγε ή Μαμμά σου ;

— "Αμέ. "Οταν ήτανε καλά, πριν
από χρόνια. Μά τώρα τελευταία, ά-
δικόποκα στο κρεβάτι, δεν μπορούσε.
Κι' ύστερα μεγάλωσα κι' εγώ. "Αντίς
να μου λείει αυτή, της τραγούδαγα
εγώ, κι' ή... "Οχι ! Καλύτερα να
μη μιλάμε γι' αυτό, είσαι μικρή, δεν
καταλαβαίνεις.

Σήκωσε τα φρύδια της ή Λιλίκα,
έκανε μια γκριμάτσα με τα χείλια,
και μουρμούρισε :

— "Εγώ δεν καταλαβαίνω ; "Ολα
τα καταλαβαίνω. Μά έτσι είναι πάν-
τα οι μεγάλοι, δεν ξέρουνε πόσα πολ-
λά πράγματα, καταλαβαίνουμε έμεις
τα παιδιά, κι' άς μην το δείχνουμε.
"Αλλά όχι. Δεν σου λέω άλλα. Τώ-
ρα θα παίξουμε !

Είχανε περάσει τρεις μέρες από
τότες που ή "Ελένη άποτελούσε πιά
μέλος της οικογένειας Βεργή, κι' ή
Λιλίκα φαινομενικά τουλάχιστον είχε

πάρει την άπόφασή της. Δεν έκλαι-
γε, δεν έλεγε διαμαρτυρίες, κι' όταν
καμιά φορά, πέταγε καμιά πιό
ζωνηρή φράση, τη διόρθωνε άμέσως.

— Καλέ, έτσι στο λέω, στ' άστειτα.
"Ο Μπαμπάς φαινόταν ένθουσια-
σμένος.

— Βλέπεις, καίμενη Φρόσω, έλε-
γε στη γυναίκα του, πόσο είσαι υπερ-
βολική ; Νά, που δεν το πήρε βα-
ρεία ή Λιλίκα. "Ισα-ίσα που θα την
έχει συντροφιά, μπορεί ποτέ να χη
κακή ψυχή ένα τόσο μικρό παιδάκι ;
Φαίνεται όμως πως μπορούσε και
νά, γιατί :

— "Ελένη, για έλα έδω στον κα-
θρέφτη... έδω, έδω στάσου κοντά μου.

"Ηταν μία ή μεσημέρι. Μόλις εί-
χαν γυρίσει τα δυο κοριτσάκια άπ' το
σχολείο. "Η Λιλίκα ξαναμένη, ζωνηρή,
με μια σπιθα περηφάνειας στα μάτια
κόντεψε με κάποια άλαζονία τον κα-
θρέφτη.

— "Ελένη, σου λέω ! φώναξε ξανά,
προστακτικά, με το ύφος της υπερο-
χής που συήθιζε πάντα να παίρνη,
σαν μιλούσε την ξαδέρφη της.

— Νάμαι, τί θέλεις ;

— "Εδω κοντά μου... "Α, μπρά-
βο έτσι. Κοντά, κοντά. Τί όμορφη
που είμαι εγώ ; ; Για... Βλέπεις ;
έχω ώραία μαλλιά ξανθά και κατσα-
ρά, και γαλανά μάτια. Σήμερα ή Μα-
ριδούλα μουπε : «Κάνε το άγγελάκι
Λιλίκα», κι' εγώ, λίγωσα τα μάτια
μου, να έτσι... Κι' ή Μαριγούλα μουπε :
«το ξέρεις πως είσαι όμορφη, Λιλί-
κα ;» "Ενώ εσύ... κοντά πως εί-
σαι σύ ;

— Τί γιά να με κοιτάξω με
φώναξες κοντά σου ;

— "Οχι καλέ. Για να σε καμαρώ-
σω. Χχ, χα, χα ! Για... κοντά-κον-
τά ! λοιπόν ! Πώ, πώ, σαν σκούπες
είναι τα μαλλιά σου, μαύρα, λιγδω-
μένα, πάντα ! Κι' έχεις και κάτι μά-
τια, μικρούτσικα σαν ποντικάκι. "Ε-
νώ εγώ, "Ελένη... Σίγουρα καμιά
φίλη σου δε θα σε ρώτησε ποτέ αν
το ξέρεις πως είσαι όμορφη "Ελ...

— Λιλίκα !... "Η φωνή ήταν της
Μαμμάς, θυμωμένη και σκληρή σο-
πντέ. "Ελένη, έλα δώ, μικρούλα μου.

— "Α, μπά θεία, μη στενοχωριό-
σαστε καθόλου, έχει δικιο ή Λιλίκα,
το ξέρω γώ... Σταμάτησε — ένας
κόμπος στο λαιμό, έκοψε τη φράση
στη μέση. Μά ή Μαμμά της ; Λιλίκας,
δεν αφήνει τ' όρφανό κοριτσάκι ν'
άπελπιστή, το παίρνει στην άγκαλιά
της, το φιλάει, το χαϊδεύει, του λέει
χίλια γλυκά λογάκια, που μόνο οι
οί Μαμμάδες ξέρουν να τα λένε και
που ή Λιλίκα, μαζεμένη σε μια γω-
νιά, τ' άκούει με μια άστραπή κα-

κίας στα μάτια, κι' όταν ή Μαμμά
φεύγει, αφήνοντας την "Ελένη, παρα-
ξεχασμένη πιά έντελως, πλησιάζει ή
Λιλίκα την ξαδέρφη της και της σφυ-
ρίζει στ' αυτή, μια λέξη :

— Σε συχαίνομαι !

— Δεν πειράζει της άπαντα ή "Ε-
λένη, δεν πειράζει, άς με συχαίνε-
σαι, φτάνει πως εγώ σ' αγαπώ...

"Η Λιλίκα της ρίχνει μια ξαφνια-
σμένη ματιά και φεύγει χτυπώντας
δυνατά την πόρτα...

Και μια μέρα έγινε το μεγάλο κα-
κό. Χάθηκε άπ' το βελουδέσιο κου-
τάκι του, το διαμαντένιο δαχτυλίδι
της Μαμμάς. Φασαρία, φαξίματα,
μουρμουρίσματα, ύποψιες, χαλασμός
κόσμου. "Η Λιλίκα βλοσυρή, μαζεμέ-
νη σε μια γωνιά, παρακολουθούσε τη
γενική άνασάτωση, δίχως να λέη
λέξη. "Η "Ελένη ξαναμένη έψαχνε
δεξιά κι' άριστερά, άνασάκωνε τα
χαλιά, κοίταζε κάτω από τους μπου-
φές με μια φούρια και μια άγωνία
σά νάταν αυτή υπεύθυνη για το χά-
σιμο του δαχτυλιδιού.

Μιά στιγμή ή Λιλίκα, πήρε σε μια
μοναχική κάμαρα τη Μαμμά της και
της είπε σιγά-σιγά :
— Μη ψάχνετε άδικα, εγώ ξέρω
ποιός το πήρε το δαχτυλίδι.
— Ξέρεις ; έκανε ή Μαμμά. Και
πως δε μιλάς τόσην ώρα και μ' ά-
φηκες στην άγωνία ;... Ποιός ; ποιός
το πήρε ; Μήπως ο Σταμάτης, ή κυρά
Ρήνη, αδύνατον, ή μικρή καμαριέρα ;
Τότε ; Σε κάθε όνομα ή Λιλίκα κου-
νούσε άρνητικά το κεφάλι της.
— "Οχι, όχι, άλλος...
— Μά ποιός ; "Ωχ, άδερφέ, κου-
τάκις παιδικάτικες κι' εγώ κάθου-
μαι και σ' άκούω. Πού ξέρεις εσύ ;
άντε παίξε με τα παιχνίδια σου κι'
άσε με στη στενοχώρια μου.

— "Αφού ξέρω, σου λέω !
— Σάν τον ξέρεις γιατί δεν τον λές ;
— Γιατί αν το πώ, δε θα με πι-
στέψετε, και στη στιγμή έφυγε τρέ-
χοντας από την κάμαρα.

"Η Μαμμά έμεινε σκεπτική. Τί να
έννοοσε ή Λιλίκα, μήπως ή "Ελένη ;
"Α, όχι, δεν είναι δυνατόν. Κι' όμως
μήπως τξέρε το παιδί ; "Υστερα, ο-
λο τον καιρό ή μητέρα της άρρωστη
με ξένη άναστήθηκε, τί παράδειγμα
νάδλεπε εκεί. "Α, μά όχι, φαινόταν
τόσο καλό κι' ευγενικό πλάσμα. "Α,
μπά, κάποιον άλλον θα έννοοοσε ή
Λιλίκα.

"Εψαχναν παντού, μά το δαχτυλίδι
δε βρέθηκε. Τη νύχτα τα δυο κορι-
τσάκια κοιμόνταν στην ίδια κάμαρα.
Μόλις πέσανε στα κρεβάτια τους, ή

"Ελένη κοιμήθηκε άμέσως, ή Λιλίκα
όχι...

Στις δώδεκα είδε μια σκιά να γλυ-
στράει στην κάμαρα. "Ηταν ή Μαμ-
μά, σιγά-σιγά έψαχνε παντού, συρτά-
ρια, χαλιά, στρώματα. "Η Λιλίκα μι-
λιά, έκανε πως κοιμάται. Στο τέλος
άνοιξε και τη σάκκα της "Ελένης.
"Αδειάζοντάς την, δεν μπόρεσε να
κρατήσει μια μικρή κραυγή... Σε
μια μικρή θεσούλα για τα μολύδια,
διπλωμένο σ' ένα παλιόχαρτο βρισκό-
ταν το δαχτυλίδι.

Δίχως άλλο λόγο, το πήρε κι' έφυ-
γε από την κάμαρα, ρίχνοντας μια
ματιά στην κοιμισμένη "Ελένη και
κουρόντας το κεφάλι με οίκτο. Τη
Λιλίκα ούτε γύρισε καθόλου να την
κοιτάξη.

Τα χαράματα ή "Ελένη ξύπνησε
από ένα παράξενο θόρυβο. Κοίταξε
γύρω της μισοξάλισμένη άκόμα από
τόν ύπνο ; και στο τέλος είδε τη Λι-
λίκα, πεσμένη μπρούμυτα στο κρεβ-
βάτι να κλαίει με λυγμούς. Πετάχτη-
κε άλαφιασμένη και άνασάκωσε την
ξαδέρφη της στην άγκαλιά της :

— Λιλίκα μου ! Λιλίκα μου ! Τί
έπαθες, χρυσή μου ; Μίλα, μίλα...

— "Οχι, όχι... μην έρχεσαι κον-
τά μου. Είμαι ένα τέρας... ένα τέ-
ρας. Φύγε... φύγε. εσύ τα φταίς...
"Οχι εγώ. Τί θα κάνουμε τώρα ; Τί
θα κάνουμε ; Κι' οι λυγμοί άντι να
λιγοστεύουν δυνάμωναν άκόμα περισ-
σότερο. "Η "Ελένη τάχει χάσει. Της
χαΐδευε τα μαλλιά, τη φιλούσε προσ-
παθώντας να της άποσπάση το μυ-
στικό της. Στο τέλος ή Λιλίκα σή-
κωσε το κεφάλι και μουρμούρισε :

— "Εγώ πήρα το δαχτυλίδι, εγώ
τόκρυφα στη σάκκα σου, για να το
βρουν και να σε διώξουν. Κι' ή Μαμ-
μά το βρήκε... και τώρα... "Οχι,
όχι, δε θέλω να σε διώξουν, θα της
τά πώ έλα. Θά της τά πώ, να διώ-
ξουν έμένα. "Εμένα το τέρας, έμένα
την έλεεινή... τη... μά ξανάρχι-
σε τα κλάματα πέφτοντας ξανά στο
μαξιλάρι.

"Η "Ελένη άπόμεινε. Με τα μάτια
χαμένα στο κενό, τα χέρια άτωνα πε-
σμένα στο μακρος, του μικρού αδυ-
νατου κορμιού της "Ανοιγόκλεισε δυο
τρεις φορές τα μάτια κι' ένω σιωπη-
λά τα δάκρυα τρέχανε στα χλωμά
της μάγουλα, μουρμούρισε :

— Πώς μπόρεσες... πως μπόρε-
ρες να κάνης ένα τέτοιο πράγμα ;

— "Ηθελα να σε δώ να κλαίς !...
Γιατί εσύ δεν κλαίς ποτέ, ε, τι και να
σου κάνουνε κι' άκόμα ήθελα να σε
διώξουν. Μά τώρα, όχι, όχι... Συχώ-
ρεσέ με. Συχώρεσέ με. Νάξερεις πόσο
σ' αγαπώ τώρα.

— "Ελα, της λείει ή "Ελένη. "Ελα
να φιληθούμε. Θά πούμε πως τόκρυ-
ψες στ' άστειτα, για να γελάσης...
Παιδιάτικα πράματα, ;

— Και θα το πιστέψουνε ; Λές να
το πιστέψουνε... "Αφησέ με να σου
φιλήσω το χέρι, συχώρα με.

Τα δυο κοριτσάκια, άγκαλιάστη-
καν και φιλήθηκαν με θερμή...

"Η Μαμμά από τη φασαρία, έχει
σηκωθεί. "Απ' τη μισοκλεισμένη
πόρτα είχε παρακολουθήσει όλη τη
σκηνή. Χίλιες φορές της ήρθε να όρ-
μήση μέσα, μά κρατήθηκε. "Η φωνή
της συνείδησης της είπε τί να κάνη.
— "Ας τίς αφήσω, είπε.

Κι' όταν είδε τις δυο μικρούλες να
φιλιούνται ήσυχασμένες, κλείνεται
στην κάμαρά της.

ΛΙΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΔΙΠΤΥΧΑ

Καλέ, θυμάστε τη Μπιζού
Σάν ήτανε μικρή ψιφίνα,
Πού πήδητο όλα και ναζού
"Επαιξε πάντα με την Ντίνα ;

"Όμως άλλαζουν οι καιροί
Κι' ή Ντίνα στο σχολείο της τρέχει.
Κι' ή γάτα μας ή καφερή
Τα ψιφινάκια της προσέχει...

Κι' αν δέροναντ' άπ' τη χειμωνιά
"Οξω τα δέντρα γυμνωμένα
Κι' αν τα πουλάκια άπ' το χιονιά
Μακρυνά πετούν άποδιωγμένα,

Θά ξαναρθούν με φιλιά
Ταχιά στής άνοιξης τη σκόλη
Νά ντύσουνε τη γη χαλιά
Φύλλα κι' άνθους το περιβόλι.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

"Ο Τιμολέων Φιλήμων, ο έπιφα-
νής δημοσιολόγος, ήταν ο πιο αίσιο-
δοξος άνθρωπος του κόσμου. "Επί-
στευε πως έλα θα διορθωθούν, έλα
θα πάνε καλά κι' έλα τα καλά θα
έλθουν. "Ο, τι και να τοδλεγαν καλό
για το μέλλον, άπαντούσε : «Κι' αυτό
θα γίνη !». "Ηταν ή συνηθισμένη του
φράση που πολλές φορές, από τη συ-
νήθεια, την έλεγε κι' άουλόγιστα.

Μια μέρα, όταν ήταν Δήμαρχος
"Αθηναίων, — και σε μια εποχή που
τα οικονομικά του Δήμου δεν ήταν
και τόσο ρόδινα — κάποιος του είπε :

— "Ε, κύριε Δήμαρχε, αν στις ά-
νασκαφές που θα γίνουν τώρα, έκανε
ο Θεός και βρισκαμε κανένα πιθάρι
γεμάτο άρχαία χρυσά νομίσματα, να
σωζόταν και ο Δήμος και το Κράτος,
τί καλά !

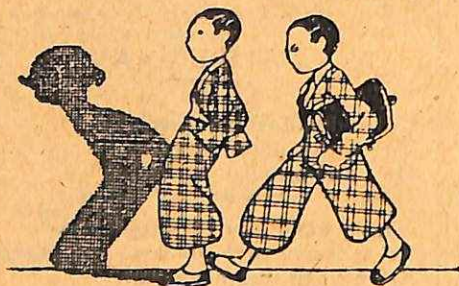
— Κι' αυτό θα γίνη ! άπαντα ο
Φιλήμων, πριν ο άλλος τελειώση κα-
λά-καλά τη φράση του.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

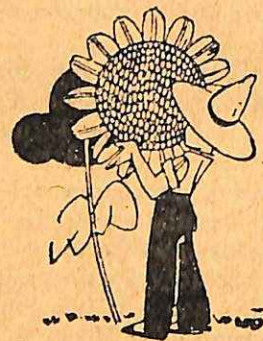
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΝΑΣ ΓΥΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΛΑΧΑΝΟΚΗΠΟΥΣ

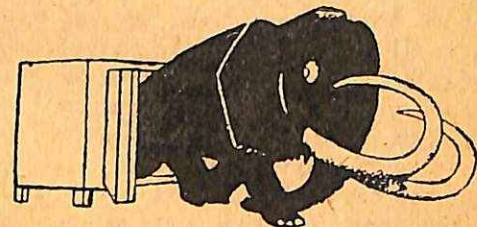
Σήμερα θα σάς πάρω να κάνουμε μαζί, ένα γύρω στους λαχανόκηπους. Μά επειδή ξέρετε πως δεν σάς δείχνω ποτέ, τίποτε συνηθισμένο, ο γύρος μας θα είναι εξαιρετικός και σε λαχανόκηπους εξαιρετικούς. "Ας επισκεφθούμε πρώτα το λαχανόκηπο του κ. Μπασιλόν στο Μονφωκόν της Γαλλίας. "Εκεί, μαζί με άλλα σπάνια λαχανικά θα ιδούμε κι' ένα κα-

Κάτω οι τσέπες! φώναξε
ο "Αγγλος ύπουργός...

"Ενας ήλιος σάν τόν
άληθινό...

Κατασκεύασαν ένα ψηγέτο
που να χωρή τo μαμμούθ.

ρόττο που μονάχο του ζυγίζει ενάμισυ κιλό! Στο λαχανόκηπο πάλι του κ. Ζενώ στο Ουτρέν της Γαλλίας, φύτεψε ένα κοκκινογούλι που έφτανε σε ύψος ενός μέτρου, και το μπόι αυτό είναι αξιοζήλευτο για ένα κοκκινογούλι. "Όσο για το βάρος του βολβού του, δεν θα με πιστέψετε αν σάς πω ότι ζυγίζει 10 δόκλχηρα κιλά, εσείς δηλαδή για να κάνη κανείς σαλάτα για ένα δόκλχηρο λόχο.

Στη Γαλλία πάλι ένας άλλος κτηματίας βρήκε μέσα στον κήπο του ένα μανιτάρι που είχε ύψος 95 πόντους. Βέβαια δεν θα έψαξε για να το βρή γιατί θα φαινόταν από πολύ μακριά. "Ενα τέτοιο μανιτάρι! Θα έμοιαζε μ' ένα τραπεζάκι σαλονιού.

Κι' άς τελειώσουμε τη δόλτα μας στους λαχανόκηπους με την κολοκύθα του κ. Φραπιέ, που θα δυσκολευθήκε πολύ να τη σηκώση από τη βραγιά της γιατί ζύγιζε, αν αγαπάτε, 40 κιλά! Φαντασθήτε πόσες κολοκυθόπηγες θα μπορούσε να κάνη κανείς, μ' αυτήν.

"Α, μά όχι δεν τελειώσαμε, ξεχάσαμε το σπουδαιότερο. Πρέπει ακόμη να πάμε να ιδούμε και τον ήλιο του κ. Μπιζέ στο Βινού. Τόν ήλιο τόν ξέρετε, είναι το όρατο κίτρινο λουλούδι, που επιστημονικά ονομάζεται

ήλιοτρόπιο. "Ετσι κι' αλλιώς είναι μεγάλο λουλούδι. Φαντασθήτε λοιπόν πόσο μεγάλο θα ήταν αυτό, αφού η καρδιά του μόνον είχε διάμετρο 55 εκατοστών.

"Ηθελε φαίνεται να κάνη αντίπραξη στον άληθινό ήλιο.

ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ ΕΡΧΕΤΑΙ!

"Όλοι σας διαβάζετε και με πόσο ενδιαφέρον, το συναρπαστικό καινούργιο μας μυθιστόρημα: "Όταν άνα-

δείας λόρδος Στάνχοπ έκανε επίσημη και σοβαρή δήλωση από το βήμα της Βουλής, ότι οι γυρτοί ωμοί και οι στενοί θώρακες, που παρατηρήθηκαν σε μεγάλη αναλογία κατά τη φετεινή εξέταση των κληρωτών, οφείλονται αποκλειστικώς και μόνο στην κακή συνήθεια που έχουν οι νέοι να χώνουν τα χέρια τους στις τσέπες των παντελονιών τους. Και καταλήγοντας έκανε έκκληση στους ράφτες του Λονδίνου, να ράψουν τις

τσέπες των πανταλονιών, σ' όλα τα καινούργια κοστούμια που θα κάνουν. Στο λόρδο Στάνχοπ, απάντησε την άλλη μέρα κιόλας ο κ. Ρατκλάιφ-Μάουντερς, διευθυντής ενός από τα μεγαλύτερα αγγλικά κολλέγια. Συμφώνησε απολύτως με τη γνώμη του ύπουργού και πρόσθεσε ότι, το να χώνη κανείς τα χέρια του στις τσέπες είναι και σημάδι κακής ανατροφής. "Όσοι λοιπόν έχετε την κακή συνήθεια να βάζετε τα χέρια στις τσέπες, αποφασίστε να την καταργήσετε. Γιατί μια μόδα του Λονδίνου δεν θ' άργήση να έρθη κι' έδω.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΛΑΝΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ

Η ΑΠΟΙΚΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Τόν ΙΗ' αιώνα, ο μεγάλος Βολταίρος έγραφε: "Έρείς πως τα δυο αυτά έθνη, η Γαλλία κι' η "Αγγλία, τσακώνονται τώρα για λίγα στρέμματα χιόνι προς τόν Καναδά και ξοδεύουν για τόν όρατο αυτό πόλεμο περισσότερα απ' όσο αξίζει ο Καναδάς όλας κερως".

"Ιδέα, βλέπετε, δεν είχε ο φιλόσοφος για το πρόβλημα του "Αποικισμού, που άπασχολεί σήμερα όλους τους πολιτικούς των μεγάλων Κρατών.

* *

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
"Αφού του έκανε μερικές έρωτήσεις ο Εισαγγελεύς είπε:

— "Έχει ο κύριος συνήγορος να ρωτήση τίποτε τόν μάρτυρα:

"Ο κατηγορούμενος σήκωσε για μια στιγμή τα μάτια του, μά τα κατέβασε πάλι όταν ο συνήγορος είπε: «Παραιτούμαι».

"Ο επόμενος μάρτυς κατέθεσε πως βρήκαν το μαχαίρι του Μούρ Πόττερ κοντά στο μέρος που έγινε το έγκλημα. Και πάλι ο Εισαγγελεύς είπε: «Ο κύριος Συνήγορος έχει τόν λόγον», μά και πάλι ο συνήγορος παραιτήθηκε από κάθε έρώτηση.

"Ενας άλλος μάρτυς ήρθε που ωρκίστηκε πως γνώριζε καλά ότι το μαχαίρι αυτό ήταν του Πόττερ. "Όταν ήρθε η σειρά του συνηγόρου να τόν άνακρίνη, είπε με ήρεμη φωνή: «Παραιτούμαι».

Στο άκροατήριο έγινε κάποιος θόρυβος. Είχε άραγε σκοπό αυτός ο συνήγορος ν' αφήση να κρεμάσουν τόν πελάτη του χωρίς να κάνη την ελάχιστη προσπάθεια για να τόν σώση; "Ηρθαν κι' άλλοι μάρτυρες που κατέθεσαν για την ύποπτη στάση του Πόττερ όταν τόν ώδήγησαν μπροστά στον σκοτωμένον. Μά σε κανέναν απ' αυτούς δεν έκανε τήν παραμικρή έρώτηση ο συνήγορος. Γι' άκροατήριο άρχισε να δείχνη την έκπληξή του και τη δυσφορία του με ψιθυρίσματα που δεν έπαφταν παρά όταν χτύπησε ο πρόεδρος το κουδούνι. "Υστερα άρχισε να μιλάη ο Εισαγγελεύς.

— "Εγώ, είπε, δεν έχω να προσθέσω τίποτε άλλο στις τόσες ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων που δείχνουν ότι το έγκλημα αυτό ήταν άναμφισβήτητο έργο του κατηγορουμένου. Σάς αφήνω να τόν κρίνετε και να δικάσετε αναλόγως.

"Από το στήθος του δυστυχισμένου Πόττερ βγήκε ένας βαθύς άναστεναγμός, έκρυψε το πρόσωπό του με τα χέρια του και τόν έσκυψε ως τα γόνατά του.

Στη σάλλα απλώθηκε βαθεία σιωπή. "Όλοι οι άνδρες ήταν ταραγμένοι και οι γυναίκες σφούγγιζαν τα μάτια τους με τα μαντηλάκια τους. "Ο συνήγορος σηκώθηκε και άρχισε να μιλάη:

— Θα παρατηρήσατε, είπε, από την άρχή της διαδικασίας ότι στήριξα όλη την υπεράσπιση του πελάτου μου στο ότι βρισκόταν τόσο μεθυσμένος ώστε δεν ήξερε τί έκανε. Τώρα

παιδί μου. Που ήσουν λοιπόν; λέγε.

— Στο Νεκροταφείο.

"Ενα περιφρονητικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του "Ινδιάνου.

— Μήπως βρισκόσουν κοντά στον τάφο του Ουίλλιαμ Χόες;

— Μάλιστα, κύριε συνήγορε.

— Πόσο κοντά, επάνω κάτω;

— Άλλά να τὰ λες πιό δυνατό.

— Τόσο, όσο είμαι κι' από σάς, επάνω κάτω.

— Βρισκόσουν κρυμμένος ή όχι;

— Βρισκόμουν κρυμμένος, πίσω απ' τις έπιές που είναι πάνω από τόν τάφο.

"Ο "Ινδιάνος Τζέι τινάχτηκε έλαφρά.

— "Ήσουν μόνος ή είχες και κανέναν άλλον μαζί σου;

— Ναι, ήμουν με τόν...

— "Αφησε, για τήν ώρα δεν χρειάζομαστε τόν όνομα του συντρόφου σου. "Όταν έρθη η στιγμή θα τόν καλέσωμε κι' αυτόν. Είχες τίποτε μαζί σου;

— "Ο Τόμ φάνηκε σάν να δίσταζε και κοίταζε γύρω του με άμηχανία.

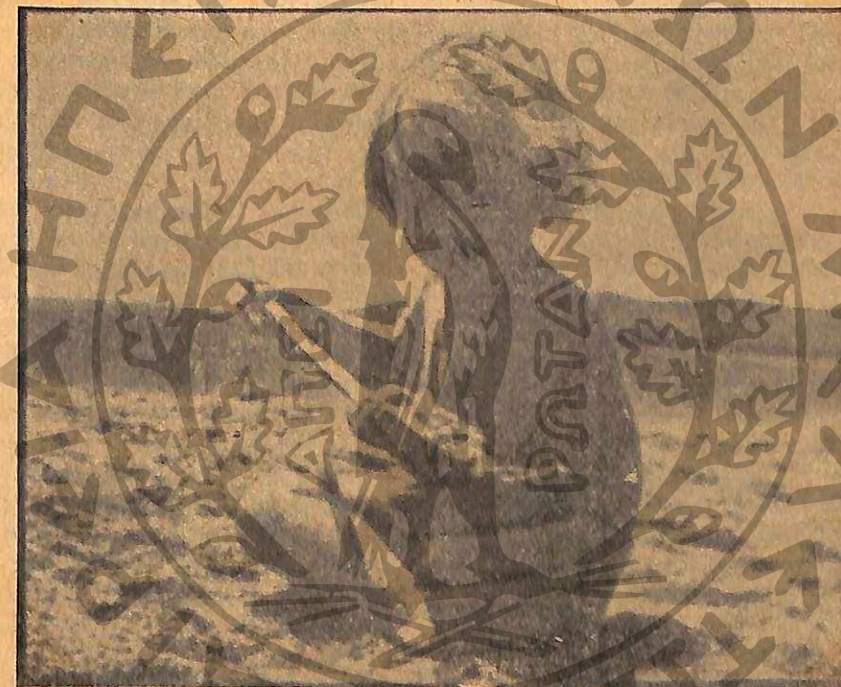
— "Εμπρός, λέγε μη φοβάσαι. Λοιπόν, τί είχες μαζί σου;

— Μιά, ... μία φόφιχ γάτα.

"Ελαφρά γέλια άκούστηκαν στην αίθουσα μά άμέσως σώπασαν.

— "Αργότερα θα χρησιμοποιήσωμε

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Παιχνίδι στην άμμουδιά

ὡς ἀπόδειξη καὶ τὸν σκελετὸ τῆς γάτας. Τώρα ὅμως, παιδί μου, πές μας ὅλα ὅσα εἶδες, ἤσυχα καὶ ὀπως ξέρεις ἐσύ. Μὴ μᾶς κρύψεις τίποτε καὶ μὴ φοβηθῇς τίποτε.

Ὁ Τὸμ ἄρχισε νὰ μιλάει στὴν ἀρχὴ κομπιαστικά, ὕστερα ὅμως ὅσο προχωροῦσε ἡ ἀφήγηση τὰ λόγια ἄρχισαν νὰ κυλοῦν πρὸς ἐλευθέρως ἀπ' τὸ στόμα του.

Σὲ λίγο κάθε ἄλλος θόρυβος εἶχε πάψει καὶ σ' ἐλόκληρη τὴν αἴθουσα δὲν ἀκούγονταν παρὰ μοναχὰ ἡ δροσερὴ παιδικὴ φωνή του. «Ὅλα τὰ μάτια ἦταν καρφωμένα ἐπάνω του, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ στόμα καὶ κοιμμένη ἀναπνοή κρεμόταν ὅλο τὸ δικαστήριο ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Τὸ ἐνδιαφέρον ἐφθασε στὸ κατακόρυφο ὅταν ὁ Τὸμ εἶπε :

— Καὶ καθὼς ὁ γιατρὸς σήκωσε τὴ σανίδα καὶ χτύπησε τὸν Πόττερ ρίχνοντάς τον κάτω ἀνείσθητον, ἔρπαξε ὁ Ἰνδιάνος Τζὸ τὸ μαχαίρι καί...

Ἐνας κρότος ἀκούστηκε. Σὺν ἀστραπή εἶχε ὀρμήσει ὁ Ἰνδιάνος Τζὸ κατὰ τὸ παράθυρο σπρώχνοντας καὶ ποδοπατώντας ὅλους ὅσοι βρέθηκαν μπροστά του καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ καταλάβουν τί συνέβαινε—εἶχε πηδήσει ἀπ' ἔξω καὶ εἶχε ἐξαφανιστεῖ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Πάλι ἔγινε ὁ Τὸμ ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας. Τ' ὄνομά του τὸ ἀνέφεραν οἱ μεγάλοι μὲ ἀγάπη καὶ θαυμασμό, καὶ οἱ μικροὶ μὲ φθόνον καὶ μὲ ζήλεια, καὶ ἔγινε ἀθάνατος γιὰ τὸ κατόρθωμά του τυπώθηκε καὶ στὶς ἐφημερίδες ἀκόμη, σὲ ἄρθρα ποὺ ἐπίασαν ἐλόκληρη τὴν πρώτη σελίδα.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία, ὅλοι ὅσοι ἐβρίζαν καὶ περιφρονοῦσαν πρὶν τὸν Μουφ Πόττερ καὶ τὸν χαρακτηρίζαν γιὰ βδελυρὸ δολοφόνον, ἀνοῖξαν τώρα τὴν ἀγκαλιά τους γιὰ νὰ τὸν δεχθοῦν καὶ τὸν ἀνύψωναν στοὺς οὐρανούς. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἄξιζε πρέπει νὰ τὸ γράψουμε στὸ ἐνεργητικὸ τους.

Ὁ Τὸμ τὴν ἡμέρα ἦταν τρισευτυχισμένος καὶ ὑπερήφανος, τὴν νύχτα ὅμως τὴν περνοῦσε μὲ τρόμο καὶ φόβο καὶ στὸν ὕπνον του πεταγόταν ἐπάνω μουσκεμένους στὸν ἰδρωτὰ γιὰ τὴν ἐβλεπε μπροστά του τὸν Ἰνδιάνο Τζὸ ἀπειλητικὸν καὶ ἀπαίσιον. Τίποτε δὲν θὰ τὸν ἔκανε τώρα ν' ἀποφοβισθῇ νὰ βγῇ νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Καὶ ὁ Χὼκ ζοῦσε καὶ αὐτὸς μὲ τὸν ἴδιον τρόμο, γιὰ τὸ Τὸμ τὸ βράδυ πρὶν ἀπὸ τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς δίκης εἶχε πάει στὸ σπίτι τοῦ συνη-

γόρου καὶ τοῦ εἶχε διηγηθῇ ἐλόκληρη τὴν ἱστορίαν καὶ ὁ Χὼκ ἔτρεμε ἀδιάκοπα μὴπως τυχὸν καὶ μαθεύονταν καὶ τὸ δικό του ὄνομα, μ' ὅλο πὺρ ἡ φυγὴ τοῦ Τζὸ ἔκανε περιττὴ τὴν δική του κατάρθεση. Ὁ δυστυχισμένος μικρὸς εἶχε ἐξωρκίσει τὸν δικηγόρον νὰ μὴ φανερώσῃ ποτὲ σὲ κανέναν τίποτε καὶ ἐκεῖνος τοῦ τὸ εἶχε ὑποσχεθεῖ—μὰ τί ὠφελοῦσε. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Τὸμ, μὴ μπορώντας πιά νὰ κρατήσῃ τίς τύψεις του εἶχε πάει κρυφὰ καὶ εἶχε βρεῖ τὸν δικηγόρον καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅλα τὰ τραγικὰ ἐκεῖνα περιστατικὰ παρ' ὅλους τοὺς φρικτοὺς ὅρκους ποὺ εἶχε κάνει, ὁ Χὼκ εἶχε χάσει πιά τὴν ἐμπιστοσύνην του στὴν εὐλιχρίνεια τῶν ἀνθρώπων.

Ὡστόσο καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἕνα ἤξεραν : Πὼς δὲν θὰ εὕρισκαν ἡσυχία ὅσο ὁ Ἰνδιάνος Τζὸ τριγύριζε ἐλεύθερος καὶ ἀσύλληπτος καὶ κανεὶς δὲ γινώριζε ἂν εἶχε φύγει μακριὰ ἢ ἂν ἦταν κρυμμένος πουθενὰ ἐκεῖ κοντὰ στὸ δάσος.

Ὡρίστηκαν ἀμοιρῶς γιὰ τὴν σύλληψή του, ἡ ἀστυνομία ἔκανε ἐρευνὰ σὲ ἐλόκληρη τὴν περιοχὴ, μὰ ὁ ἐρυθρόδερμος δὲν βρέθηκε πουθενὰ. (Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΠΟΛΕΜΟΣ

«Ὁ, τι γύρισαν τὰ μικρά στὸ σπίτι. Ὅλα ἦταν ξαναμμένα, ζωηρὰ καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν σ' ἕνα μέρος. Μὰ αὐτὸ ποὺ εἶχαν δεῖ σήμερον δὲν ἦταν κάτι συνειθισμένο.

Καὶ τί δὲν εἶδαν τὰ μάτια τους! Μουσικὲς, στρατὸ, φαντάρους σωρὸ, ἀξιωματικούς κηματωτοὺς καὶ ἀμίλητους, ἀπάνω στ' ἄλογά τους κανονιές, καὶ τόσα ἄλλα...

Τὰ μικρά, πρέπει νὰ ξέρετε, εἶναι πολὺ πολὺ θερμάιμα, τοὺς ἀρέσει κάθε τι ποὺ ἔχει μεγαλοπρέπεια. Καὶ σὲ ὅλο τὸ δρόμο ὡς τὸ σπίτι σχεδίασαν τὴν Κυριακάτικον παίχινί τους. Ὁ ἄρχικαν πόλεμος! Ψεύτικον βέβαιον, μὰ πόλεμο, μὲ ὅπλα, σπαθιά καὶ πιστόλια καὶ θάχαν «νεκροὺς καὶ τραυματίες καὶ ἥρωες καὶ παλληκάρια».

Ἀρχηγός, ὅπως πάντα, ὁ πιὸ φοβισιάρης ἀπ' ὅλους, ὁ Παντελῆς.

Ἄς ἦταν φοβισιάρης. Ἦταν φιλότερος ἀπ' ὅλους, χεροδύναμος καὶ λογᾶς. Δὲν ξέρω, πὼς τὰ καταφέρνει αὐτὸ τὸ παιδί νὰ εἶναι πάντα ὁ ἀρχηγός :

Τὰ παιδιὰ κατέβηκαν στὸ περιβόλι. Ἦταν καμμιὰ δεκαριά. Μαζεύτηκαν τὰ γειτονόπουλα, ἡ Ἰουλίαν, ἡ Ἐλλῆ, ἡ Λουίζα.

Ὁ Παντελῆς ἀνέβηκε στὸ συντριβάνι, ἄρχισε νὰ ἀγορεύῃ, ἐνὼ τὸ σεβαστὸ ἀκροατήριον ἀκούγε μὲ εὐλάβειαν τῆς ἀσυναρτησίας του.

Τελειώνοντας τὸν ἀκατανόητο λόγο του πρότεινε νὰ κάνουν μιὰ ἀληθινὴ παρέλαση, καὶ ἔπειτα νὰ ἐπακολουθήσῃ πόλεμος.

Ἡ τελευταία λέξη ἔκανε αἰσθησὶν, στὰ μικρά...

Τὰ πιὸ γενναῖα χοροπήδησαν ἀπὸ χαρὰ. Ἡ Λουίζα ὅμως, ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Ἰουλίαν, ἔμειναν ἀμίλητες, μὲ γουρλωμένα μάτια. Πρῶτῃ κατάφερε ἡ Ἰουλίαν νὰ βρῇ τὴν μιλιὰ της.

— Καί... θὰ... θὰ... ρίξουμε καὶ κανονιές :

Ἡ φωνούλα ἔτρεμε... Κανονιές! Κι' αὐτὴ τὸ πρῶτ' εἰς ἀκούε, ἔτρεμε ἡ καρδούλα της καὶ βούλωνε τ' αὐτιά της. Οἱ... πολεμοχαρεῖς γέλασαν εἰρωνικά. Οἱ ἄλλοι μὲ ἀγωνία περίμεναν τὴν ἀπάντησιν.

— Ὅχι, εἶπε μὲ καταδεχτικὴ ἐπιείκεια ὁ ἀρχηγός. Πρῶτα πρῶτα, νὰ φορέσουμε τίς στολές μας! Ἐμπρός!

Ἀνέβηκαν στὶς κρεββατοκάμαρες γιὰ τὴν... μεταμφέση. Γενικὴ ἀναστάσις!

Ντουλάπες καὶ ντουλάπια ἀνοίχτηκαν, ἀναστατώθηκε τὸ σπίτι. Ὁ Παντελῆς, φόρεσε ἕνα κόκκινον καπέλλο... μπρετόν, ποὺ τὸν ἔκανε μιὰ λεπτεπίλεπτη εἰρωνικὴ δεσποινιδούλα. Κάπου βρῆκε καὶ ἕνα ἐυλόσπαθο καὶ μιὰ μικρὴ σημαϊούλα.

Ἡ Τσαντούλα, μιὰ τραγίσκα καὶ ἕνα σιδερένιον μπαστοῦνι. Θεώρησε καλὸ τὰ πάρη τὴν τσάντα της, καὶ τὸ μαντηλάκι της. Ποῦ ξέρεις, στὸν πόλεμο εὐκολὰ ἀρπάζει κανεὶς συνάχι... Ἡ Ἐλένη ἔβγαλε μεταξωτὸ καπέλλο καὶ πῆρε στὸ χέρι ἕνα χαρτοκοπτήρα.

Ὁ Νίκος πάλι ἕνα καστόρινο, ποὺ τοῦ ἔπεφτε ὡς τὰ μάτια. Μιὰ δίδυαν ἦταν ἐπάνω στὴ βιβλιοθήκη, τὴν κατέβασε γρήγορα. Ὁ, τι πείξ γιὰ νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ἐχθρούς. Τὰ ἄλλα κορίτσια, ντύθηκαν βεδουῖνοι—τὸ πιὸ εὐκολο, μὲ σεντόνια.

Μεγάλος καυχᾶς ἔγινε γιὰ ἕνα ἀηδαισιότικον πιστόλι. Τὰ κατάφερε νὰ τὸ πάρη ἡ Τσαντούλα.

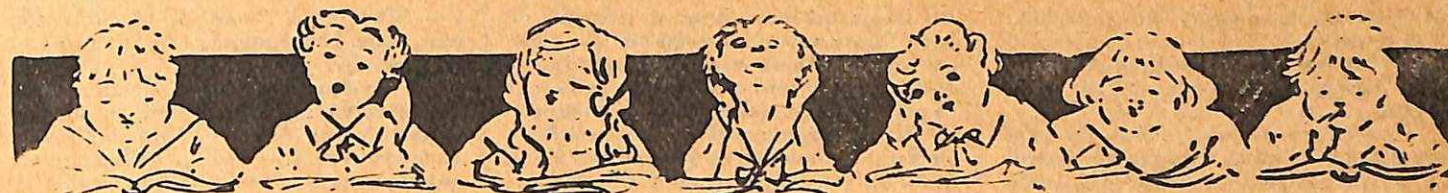
Μπήκαν στὴ γραμμὴ καὶ ξεκίνησαν.

— Μάρς! ἔν-δυό... ὠρύεται, ὁ Παντελῆς.

Τὴν παράταξιν συμπληρώνουν τὰ τρία σκυλιὰ καὶ μιὰ γάτα. Κοιτάζουν μὲ περιέργεια τὰ παιδιὰ, κουνώντας τὴν οὐρά τους.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΜΥΡΡΑ ΑΛΟΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΒΟΥΡΟΜΑΝΝΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ

Στὸ παιδί της κάποια μέρα λέει τοῦ κάβουρα ἢ μητέρα. Μ' ἀπορία : «Πές μου, γιέ μου, γιὰ τὴν περπατᾶς στρουβά;» Καὶ αὐτὸ τῆς ἀπαντᾷ : «Τράβα, μάννα μου, μπροστά. Καὶ σοῦ παίρνω ὅρκον μεγάλο, ὅτι ἀπὸ πίσω ἐγώ. Πὼς θὰ περπατᾶς θὰ βλέπω, καὶ θὰ σὲ ἀκολουθῶ».

(Κατὰ τὸν Αἰσώπου)

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας [B]

ΦΕΓΓΑΡΟΛΟΥΣΤΗΒΡΑΔΥΑ

«Α, τί ὥραϊα βραδυά! Δὲν κρατιέμαι καὶ παρ' ὅλο ποὺ εἶναι ἀργὰ ξεφωνίζω :

— Παυλίνα, Καίτη, Ἀλίκη, τρέξτε νὰ δῆτε τὸ φεγγάρι!

Μὲ μιὰ : ἡ πόρτα τῆς βεράντας ἀνοίγεται καὶ οἱ ἀδελφές μου μὲ γέλια καὶ χαρὰς ὁρμῶν ἔξω.

Τὰ κεφάλια σηκώνονται ψηλά, τὰ μάτια ἐξετάζουν γύρω καὶ τὰ στόματα ἀνοίγουν γιὰ ν' ἀφήσουν ἕνα μεγάλο «α!» θανατοῦ.

Μένουμε ἔτσι, ἀκόμα λίγες στιγμές. Εἶναι τόσο χαρούμενα τόσο ὥραϊα ἀπόψε!

Μοῦ φαίνεται, πὼς τὸ φεγγάρι χαμογελά ἀποκλειστικά γιὰ μᾶς, πὼς ὁ οὐρανὸς εἶναι ἔτσι γλυκὰ γαλάσιος ἐπιτηδὲς καὶ πὼς τὰ σύννεφα ποὺ μοιάζουν τοῦφες μπαμπάκι, ἔχουν ἐξαιρετικὰ χαριτωμένα σχήματα.

Τὰ λουλούδια φαίνονται ἀσημένια κάτω ἀπ' τὰπαλὸ φῶς, οἱ ψηλὲς χουρμαδιὲς ἀφήνουν ἕνα ἀτελείωτο ψυθίρισμα, οἱ μανόλιες στέλνουν τὸ μεθυστικὸ ἀρώμα τους, καὶ οἱ γαζιές, ποὺ σὲ κάθε φύσημα τοῦ ἀέρα, σκορπιοῦνται γύρω, μετρεοῦνται μὲς στὰ μαλλιά μας...

Ψηλά, ψηλά, βλέπουμε ἕνα κόκκινον φῶς νὰ προχωρῇ. Εἶναι ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ ὁ ἐκνευριστικὸς θόρυβος τῆς μηχανῆς του φτάνει ὡς ἐδῶ. (Περίεργο, δὲν... νοιάζεται ἄραγε γιὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς φύσης;) Κουνοῦμε θυμωμένες τὰ χέρια μας, τοῦ... γνέφουμε νὰ σωπάσῃ χαμογελοῦμε σὲ λίγο : Τί τάχα, θὰ μᾶς δεῖ ἀπὸ κεῖ ψηλά;

Μακριὰ ξεχωρίζει ἡ κορυφὴ μιᾶς πυραμίδας. Γύρω τῆς ὑψώνονται ἀτέλειωτοι μινιαροῦδες δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστοι μέσα στὴ νύχτα...

Μπροστά μας ἀπλώνεται μεγαλόπρεπα τὸ «Μοκάταμ» (*) τ' ἀραιὰ σπιτάκια

(*) Μοκάταμ : Ὀρος, ἀνατολ. τοῦ Καίρου.

του, εἶναι ὅλα φωτισμένα καὶ στὸ βάθος ὁ ψηλὸς μινιαρὸς του φαίνεται πὼς ἀγγίζει τ' ἀστρα.

Σαφινὰ μιὰ ἀρχίζει νὰ τραγουδᾷ σιγὰ :

... Γιὰ τὴν φεγγαράκι λαμπρό, ὦ, γιὰ τὴν μὲ τὸ φῶς τ' ἀπαλό;...

Κι' οἱ ἄλλες δυνατώτερα καὶ γελαστά τὴν ἀκολουθοῦν.

— Σοῦτ' ὁ κόσμος κοιμάται, τίς μαλῶνω ἐγώ. Φωνὲς θέλετε; Ἀ, πάω μέσα!

Προχωρῶ λίγο μὰ μετανοῶ. Ρίχνω μιὰ κατὰ στὸν οὐρανὸ—τί γλυκὸ γαλάσιον χοῦμα!—μιὰ στίς ἀδελφές μου. Εἶναι τόσο εὐθυμὲς, τόσο εὐχαριστημένες τὴν ἀνοιξιάντικη αὐτὴ βραδυά! Καὶ γυρίζω δίπλα τους, ψιθιρίζοντας τὰ τελευταία λόγια ἀπ' τὸ τραγούδι :

... Δίχως σένα εἶναι ἡ νύχτα βουβή ὦ, γιὰ τὴν φεγγαράκι;...

Βασιλίσσα Νεφερίτι [A]

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΙΣ ΗΛΙΑΧΤΙΔΕΣ

Εἶν' ἀπογεῦμα. Ἐνα ἀπὸ τὰ γλυκὰ ἐκεῖνα ἀνοιξιάντικα ἀπογεύματα τὰ γεμάτα φῶς καὶ ζωή.

Κάθουμαι μπροστὰ στὸ παράθυρο μὲ τὸ βιβλίο στὸ χέρι, μὰ ποῦ ὄρεξη γιὰ διάβασμα. Τὰ γράμματα χοροπηδοῦν μπρὸς στὰ μάτια μου.

Ἀφοῦ ἐξατμίστηκε καὶ ἡ τελευταία σταγόνα τῆς ὄρεξής μου, ὁλοτέλεια, παρὰ τὸ καὶ ἐγὼ τὸ βιβλίο νὰ πέσῃ ἀπ' τὰ χέρια μου καὶ τὸ βλέμμα μου νὰ πλανηθῇ ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ παραθύρου μου.

Τὰ σπίτια, μοῦ δείχνουν τὴν κεραμιδένια τους πλάτη, τὴν γεμάτην στὰ δύο, τὴν καμπουριασμένην τάχα ἀπ' τὸ διάβα τοῦ χρόνου.

Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μονάχα, προβάλλουν τὰ μοντέρνα, μὲ τίς ἐπίπεδες ταράτσες τους, καὶ τὰ μεγάλα τους ἀναστήματα. Τὰ παλιά μὲ τίς κυρτές τους, σκουρὲς στέγες, θυμίζουσιν τὴν γεμάτην ἀπ' τὸ διάβα τοῦ χρόνου πλάτη τῶν γερατειῶν. Τ' ἄλλα τοὺς νέους.

Τοὺς νέους τοὺς πάντα διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς παλιούς, ποὺ πάντα ὑψώνονται πάνω ἀπ' αὐτοὺς σκαλώνοντας ἔτσι στὴν ἀτέλειωτη σκάλα τοῦ πολιτισμοῦ...

Μὰ ὁ ὁμορφὸς ἀπογευματινὸς ἥλιος πέφτει παντοῦ, χαρίζοντας σ' ὅλα τὰ ζωοδότρα λάμψη του, τὴν φωτερὴν του ξεστασιά, στὰ καινούρια μὰ καὶ στὰ παλιά, στὰ μεγάλα, μὰ καὶ στὰ μικρά. Στὶς μαυρισμένες ἀπ' τὸν πετρωτάλυτο χρόνον σκεπὲς τῶν γειτῶνων, μὰ καὶ στὶς κάτασπρες ταράτσες τῶν καινούργιων οἰκημάτων. Στους μοντέρνους καὶ σχεδὸν μετώπους ἐξώστες, μὰ καὶ στὸ παλιὸ τὸ μπαλκονάκι, μὲ τὸ ἔδλιον δάπεδον καὶ τὰ ἄχρωμα ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου κάγκελά του... Ἀκόμα καὶ

στὰ μικρὰ μισομαυρισμένο παραθυράκι ποὺ διατηρεῖ καὶ τώρα μιὰ-δυὸ γλάστρες σὺν ἐνθῆμο τῆς ἐποχῆς ποὺ πέρασε.

Ὡς καὶ σὲ κείνη δὴ τὴν κεραμιδένια στρατιά, ποὺ ἕνα βελουδένιον πρασινόχουδο ἀπλώθηκε πάνω καὶ ἀνάμεσα στὰ κεραμίδια της.

Ἔτσι σ' ὅλα, χωρὶς καμμιὰ διάκριση, χαρίζει ὁ ἥλιος τὴν ξεστασιά του, τὸ φῶς του, τὴν χάρη του. Καὶ τὸ κάθε τι κάτω ἀπ' τὸ φωτερό χάδι τῶν ἀγνίδων του, παίρνει μιὰ ἀνέκφραστη γοητεία.

Ἐμεῖνα λίγη ὥρα κοιτάζοντας τὸ ὠραῖο ἐκεῖνο θέαμα, ὅταν μιὰ σκέψη πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ μου : φαντάσθηκα, πὼς ὅλα τ' ἄχρωμα ἐκεῖνα πράγματα, προσωποποιήθηκαν μὲ μιὰς σὲ μιὰν ἀνθρώπινη κοινωνία, ποὺ ὅλα τὰ μέλη τῆς φωτισμένης ἐπαφνίαν ἀπὸ ἕνα ἀλλο ἥλιο, ἐξ ἴσου δίκαιο ὅσο καὶ ὁ πρῶτος. Ἦταν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ποὺ ἐστελενε σ' ὅλους μεγάλους καὶ μικροὺς, ἀδύνατους καὶ δυνατοὺς τὸ ὑπέροχον φῶς του, τὸ βάλασμα, τὴν παρηγοριά του.

Καὶ δὲν ξέρω πὼς, ἕνα συναίσθημα γεννήθηκε μέσα μου. Ἡ ἰδέα τῆς δικαιοσύνης φάνταξε στὸ μυαλό μου φωτεινὴ καὶ ὑπέροχη, ὅπως ὁ λαμπρὸς ἥλιος ποὺ εἶχα μπροστά μου. Κι' ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὴν γιγαντώθηκε μονομιᾶς ἐστὶ, ποὺ μοῦ γέμισε ὅλο μου τὸ εἶναι : «θὰ εἶμαι δίκαιος», σκέφτηκα.

Κι' ἡ σκέψη τοῦτη μοῦ γέμισε τὴν ψυχὴ μὲ γιὰ ἀπειρήν καὶ ὑπέροχη γαλήνη, ἐνῶ ἀντάμα ἕνα θάρος μεγάλο γεννήθηκε μέσα μου, καὶ μιὰ χαρὰ μὲ πλημμύρισε, σὺν αὐτῇ ποὺ νιώθει ὁ δρομέας, ὅταν τρέχοντας στὸ δρόμο τῆς ἀμιλλας νιώσει πὼς κάποια νέα δύναμη ἐσχύθηκε μέσα του.

Ἀνεμοζάλη [B]

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

— Ἀλφα τετράγωνον, σὺν βῆτα τετράγωνον, εἶναι ἴσον μὲ...

— Τί ὥρα εἶναι, Καίτη;

— Μὴ ρωτᾶς. Ἀκόμη δὲν εἶναι οὔτε καὶ εἰκοσι.

— Μὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ κακό. Ὅταν ἔχωμε μαθηματικά, ἡ ὥρα δὲν ἔννοεῖ νὰ περάσῃ!

Καὶ καθισμένες εἰς τὰ θρανία νυστάζουμε καὶ κοιτάζουμε τὰ ρολόγια μας.

— Πλὴν ἐπὶ πλὴν σὺν. Καὶ διὰ τὴν ἀφαίρεσιν πλὴν...

Κάνει ζήτη! Μερικὲς μύγες πετοῦν μέσα στὴν τάξη. Ἀν εἴμαστε στὸ σπίτι μᾶς δὲν θὰ τὸ βροῖαμε, βέβαιον, σὺν ἕνα ἐξαιρετικὸν θέαμα. Ὅμως στὸ σχολεῖο τὸ παραμικρὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τραβῇ τὴν προσοχήν μας. Ἔτσι λοιπόν, ὁ νοῦς μᾶς τώρα εἶναι στίς μύγες.

— Μὰ τέλος πάντων, προσέχετε ἡ

δεν προσέχετε; ρωτάει βαρεμένος ο κ. καθηγητής.

— Προσέχουμε, κ. καθηγητά!!!
— Λοιπόν είπαμε ότι εις την "Αλγεβραν".

— Ω, αυτός ο κώδων! Πότε θα χτυπήσει πιά; Σε κάθε άνοιγμα του καταλόγου τα γόνάτα μας λύνονται!

— "Αχ! σκέψου να με βγάλει! δεν έχω ιδέαν!...

Εύτυχως γλύτωσα! "Εχουν" όμως ακόμα δέκα λεπτά, όπου να χτυπήσει ο περίφημος κώδων, κι' εν τω μεταξύ μπορεί...

"Αλλά μου είναι αδύνατο να βγάλω από το στόμα μου τούτη την τρομερή λέξη:

«... Νά με βγάλει στο μάθημα».

Στη σκέψη μόνο, ανατριχιάζω και με περιλούει κρύος ιδρώς.

Μά για σταθίτε... Άνοιγει πάλι ο κατάλογος!

— "Αχ, Θεέ μου φυλ..."

"Αλλά δεν μπορούν να' αποτελειώσω τη φράση μου κι' αυτού τ'ονόμα μου.

Πάω, χάθηκα! Καλύτερα ν' άνοιξη η γη να με καταπιεί, καλύτερα ν' άπερτα απ' το παράθυρο, καλύτερα να... Τέλος όλα είναι καλύτερα από τα Μαθηματικά!!!

— Παίρνω την κιμωλία με χέρι τρεμάμενο...

— "Αχ! Θεέ μου, στείλε τον... άγγελό σου να με βοηθήσει!"

Μά ο άγγελος δεν έρχεται και ο κ. καθηγητής λέει:

— Νά λυθή η εξίσωσις αχβ... Ντρίνν... νν... Κώδων Ζήτωωω!

Επί τέλους. Άντι ο Θεός να στείλει τον άγγελο του έστειλε την επιμελήτρια να χτυπήσει το κουδούνι.

"Ας είναι εύλογημένος που έκανε να τελειώση το μαρτύριό μας. Γιατί έχω την ιδέα ότι η άγωνία του Δημοκλή με τό σπαθί πάνω απ' το κεφάλι του θα ήταν μικρότερη από τη δική μας, κάθε φορά που άνοιγει ο κατάλογος.

Ντανιέλ Νταριέ [B]

Η ΚΕΡΚΥΡΑ

Ποιός μπορεί ν' άρνηθι το γαλανό πανέμορφο χρώμα άττικού ούρανο; και ποιός δεν έθαύμασα και δε χάρηκε τα δειλινά παιχνίδια του ήλιου στο Σαρονικό;

Και όμως! Η φύση ένα πράγμα έσχασε να δώση στον κάμπο της Άττικής: Τό πράσινο χρώμα.

"Οποιός ζή στο ώρατο νησί του Ιονίου, την Κέρκυρα, πνίγεται μέσα στο πράσινο.

"Όσο προχωρούμε στο έσωτερικό της Κέρκυρας, τόσο περισσότερο αίσθητο γίνεται το πράσινο.

Τά σπίνια, λές κι' άγκαλιάζονται με τους εύκαμπτους και με τις λιές και τὰ μπαλκόνια, σκιάζονται με περικοιλάδες και κισσούς, κι' έπειτα, όπου κι' αν γυρίση κανείς το βλέμμα του, βλέπει να φαίνεται το πράσινο.

Στο βάθος φαίνεται ένας άπεραντος έλαιώνας, με τις γέρινες έλιές του, που φτάνουν ως τη θάλασσα που φιλεί τις ρίζες τους και καθρεφτίζει τις κορυφές τους.

Πέρα πέρα ένας λόφος γεμάτος λεμονιές και πορτοκαλιές. Κι' άμα άνεβούμε στην κορυφή του, ξετυλίγεται

μιά άλλη εικόνα μπροστά στα μάτια μας: "Ένα ποταμάκι κυλά τω γάργαρο και κρυσταλλένια νερά του, ανάμεσα στις καλαμιές και πιδό περα φαίνεται το καταπράσινο λιβάδι ως τη θάλασσα.

"Όλη η Κέρκυρα είναι σά μιά άπεραντη θάλασσα με το χρώμα της έλιός που έχει για κύματα τους καταπράσινους λοφίσκους και για νησιά τὰ διάφορα χωριουδάκια της.

Μέσα στην πόλη βρίσκεται και το μικροσκοπικό λιμανάκι της Γαρίτσας, Σωστό χάριμα οφθαλμών.

"Ένας περίπατος μισής ώρας σε φέρνει στο ωραιότερο μέρος του νησιού.

"Ένα πελώριο, παμπάλαιο κανόνι δίνει την ονομασία στο μέρος: είναι το «Κανόνι». Δεξιά, στο βάθος, μιά λιμνοθάλασσα, κι' άριστερά το καταγάλανο πέλαγος.

"Αντικρύ στη σειρά φαίνονται λόφοι καταπράσινοι που μοιάζουν σάν τούς... κρεμαστούς κήπους της Βαβυλώνας και που φτάνουν ως το Γαστούρι.

"Έχουν λοιπόν δικιο, η δεν έχουν οι Κερκυραίοι να παinueύουν τόσο πολύ το νησί τους;

Μιχαήλ Στρογκώφ [B]

ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΓΜΕΣ

Είναι στιγμές που η ψυχή Πεταίει σε πλάτια άργυροφωτισμένα Κι' άνοιγονται πτυχές κρυφές Σε κάποια όνειράτά μου ξεχασμένα.

Είναι στιγμές που τη ματιά Θολώνει ένα δάκρυ μόνο Είν' τις καρδιάς ξεχείλισμα Σ' ένα βαθύ των περασμένων πόνο.

Είναι κι' άλλοιαιτικές στιγμές Που στών βλεφάρων μου τρελλή την [άκρη,

Διαγράφεται ζωγραφιστά Σά δροσοστάλασμα ένα άλλο δάκρυ.

Είναι ξεχείλισμα αυτό Μιάς εύτυχίας που με πλημμυρίζει, Είναι ροδόσταγμα άκριβό, Που την ψυχή απαλά τη νανουρίζει.

Είναι στιγμές που η ψυχή Πεταίει σε πλάτια άργυροφωτισμένα κι' άνοιγονται πτυχές κρυφές Σε κάποια όνειράτά μου ξεχασμένα.

Δευκή Καμέλια [B]

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΝΙΔΙΑΤΗ

"Ένας μενιδιάτης που ήθε πεζός από τό χωριό του στην Άθήνα και μοσχοπούλησε τις ελατόπισσες άποφασίει να ταξιδέψει για πρώτη φορά στη ζωή του με το σιδηρόδρομο. Πάει στο σταθμό για να βγάλει εισιτήριο και λέει του ταμία:

— Δός μου όρε ένα εισιτήριο.
— Πού θά πάς; τον ρωτάει ο ταμίας.
— Τι σε νοιάζει; λέει ο μενιδιάτης.
— Πές μου πού πάς; ξαναρωτάει.
— Ρέ, λουγαριασμό θά σου δώσω;
"Ο ταμίας ρωτάει τώρα θυμωμένος:
— Πές μου, χριστιάνη μου, πού πού; Κι' ο μενιδιάτης με πείσμα και θυμό:
— Στη Θήβα.

— Έτσι ντέ, έκανε ο ταμίας. Δός μου τώρα 132 δραχμές να σου δώσω το εισιτήριό σου.

"Ο μενιδιάτης πλήρωσε τις 132 δραχμές άντι να πληρώσει μόνο 28 που έκαμνε το εισιτήριο του Μενιδιού και, τσεπώνοντάς το του λέει γελαστός και χαρούμενος:

— Στην έσκασα. Πάω στο Μενίδι. Μικρός Καλλιτέχνης

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ

"Ένας χωριάτης προσκάλεσε ένα συχωριανό του οε γεύμα.

"Ο χωριάτης αυτός είχε ένα σκύλο καλομαθημένο που έννοούσε να τρώγη στο τραπέζι μαζί του! "Ο συχωριανός του, που ήτανε ναυτικός δεν ήθεθε ούτε άγαπούσε κανένα ζώο.

"Αφού έφαγαν—με το σκύλο στο τραπέζι—σηκώθηκε ο χωριάτης να πάη να φέρη φρουτό. "Ο ναυτικός, που καθώς είπαμε δε γουστάρειε τα ζώα, είδε πλάγι του μιά βίτσα, την άρπάζει δίνει μιά του σκύλου και τον κατεβάζει απ' το τραπέζι.

"Όταν ξαναόρθε ο χωριάτης και είδε το σκύλο του, που δεν ήτανε στη θέση του, τόν φωνάζει ν' άνέβη και πάλι στη θέση του, αλλά ο σκύλος δεν τόν κουνάει! Του ξαναφωνάζει ο χωριάτης, μα αυτός τὰ ίδια.

Τότε πιά, ξέροντας τη συνήθεια του σκύλου του, ξαφνιάστηκε:

— Μάγια τούκ'αυαν του σκύλου μου και δε θέλει ν' άνεβή;
"Αλλά αν κοίταζε κάτω απ' το τραπέζι, τὰ μάγια θά λύνονταν. Γιατί; "Απλούστατα: τó χέρι του ναυτικού κουνούσε προς τó μέρος του τη βίτσα άπειλητικά!

Συνητηήρι [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Η Φιφή έχασε το μαντήλι της και είναι άπαρηγόρητη.

— Και δεν με νοιάζει τόσο για το μαντήλι, λέει στη μαμά της, όσο γιατί είχα δέσει στην άκρη του ένα κόμπο για να θυμηθώ κάτι.

Γελατός Άντιπλοίαρχος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξι τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 26, ταχυδρομικώς δέ άποσπελλόμενος δρχ. 28,50 διά τó Έσωτερικόν και δρχ. 40 διά τó Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 — 1937), από τους έκδοθέντας 44 τόμους υπάρχουν οι 43 (διότι ο του 1918 έχει εξαντληθί). Έκ τούτων, οι μόν Τόμοι των έτών 1894-1928 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 416) άραφως δρ. 80. Οι δέ Τόμοι του 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936 και 1937 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 624 ή 464) άραφως δρ. 110.

Ταχυδρομικά τέλη έκαστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά τó Έσωτερικόν δρχ. 6 άραφως και διά τó Έξωτερικόν δρχ. 36 επίσης άραφως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 όδός Εϋριπίδου
την 30 Αϋγούστου 1938

[ΧΑΡΗΤΕ και τó σημερινό δωδεκάσέλιδο φυλλάδιο—δέν είναι πολύ ώρατο;—και... έσπαθώνεστε. Γιατί στο έσπαθώμά σας χρωστούνται αυτά τὰ έκτακτα δωδεκάσέλιδα. Κι' είναι πολύ κατάλληλη ή έποχή τώρα με τὰ ταξίδια και τις γνωριμιές που κάνετε όπου πάτε. Μην ξεχνάτε να συσταίνετε τó περιοδικό μου σά δημόσια σας παιδιά. Έννοείται πως άκόμα πιδό κατάλληλη θά είναι ή έποχή που έρχεται, όταν θανούζουν πάλι τὰ σχολεία και θά πλησιάζι ή άρχή του νέου μου χρόνου και τόμου.

Κυρά-Δασκάλα, με χαρά έλαβα τó γράμμα σου, και πρώτα-πρώτα σ' εύχαριστώ πολύ για τó έσπαθώμα. Ένέγραφα τή νέα μου φίλη, κι' ένέκρινα τó ένα από τὰ τρία ψευδώνυμα που έστειλε. Από τὰ ποιήματά σου, τó ένα μου φάνηκε βαρύ για παιδιά: τó άλλο («Ζωή») θά τó δημοσιεύω με τó ψευδώνυμο Κυρά-Δασκάλα. Άλλά στείλε μου και τόνόμά σου: έγω πρέπει να τó έξρω.

Χαίρω πολύ, Δωδεκανησιακή Έλπίδα, που μπαίνεις και σ' στο «σαλονάκι» μου. Εύχαριστώ πολύ για τὰ καλά και θερμά σου λόγια που δέχονταν τόσο μάγαπες. Θά ήθελα όμως να μου γράψης στο έξής άπλούστερα, άφελέστερα, χωρίς πολλές έκζητημένες φράσεις. Έγώ δεν είμαι καμιά ξένη! είμαι μητέρα σας, κι' όταν γράφω ένα παιδί στη μητέρα του, «ανούγει τήν καρδιά του κι' όχι τó λεξικό του» όπως ειπε κάποτε ένας σοφός. Τó ποιήμά σου—περίμενε—θά τó διαβάσω με τή σειρά του και θά σου πώ.

Και σένα, Χιονοθύελλα, σ' εύχαριστώ πολύ για τó έσπαθώμα. Έστειλα τὰ φυλλάδια στο νέο μου μικρό φίλο κι' έλπίζω να μου γράψι κι' ο ίδιος. Σε συχαίρω για τó 20 που πήρες στις εισαγωγικές έξετάσεις. Δέν ήταν έπιεικής ή Έπιτροπή, όπως σου φάνηκε, ούτε εύκολα τὰ θέματα που σάς έδωσε. Έσύ ήσουν καλά μελετημένη, γι' αυτό και δεν φοβήθηκες σά μερικά άλλα κορίτσια, που, μόλις άντίκρυσαν τήν έπιτροπή, έβαλαν... τὰ κλάματα!

Καθόλου «άρλομπες» δέν μου έγραψες, Ζακυνθινούλα, άπεναντίας τó γράμμα σου ήταν ώρατο και μ' εύχαρίστησε πολύ. Είδα τί κάνεις και πως περνάς εκεί τώρα τó καλοκαίρι. Έ, βέβαια, τó καλοκαίρι πάντα οι παρές κι' οι «επαίδες» σκορπούν, μα έρχεται ο Όκτώβρης που τις ξανακάνει. Καλή διασκέδαση στον «Πύργο της Χάρης» και περιμένω από εκεί τις έντυπώσεις σου.

Ώρατο δώρο, Μάριε Πολυζώνη, σου έκαμε ή θεία σου, ή παλιά μου άδέχαστη Ψυχή, στη γιορτή σου. Σού έστειλα τὰ φυλλάδια απ' τήν άρχή κι' έλπίζω να είναι πολύ εύχαριστημένος. Και τó θεο σου, τόν παλιό μου Μικρό Τζόνεϋ, τόν θυμούμαι πολύ καλά. Ναι, και σ' τó ίδιο ψευδώνυμο να πάρης, για να τού μοιάσης. Ώστε περιμένω τήν παραγγελία σου με 10 δραχμές για τήν έγκριση.

Έννιά τυπογραφικά λάθη βρήκες ως τώρα, Άηδονόλαλη; Πολύ καλά! Ώς τó τέλος μάλιστα της προθεσμίας μπορείς να βρής και τó δέκατο. Άλήθεια, είδες πως εύχαριστιέται κανένας όταν τ'άνακαλύπτει, τά όποιασέται; και τά μαντεύει; Σού έστειλα λυσόχαρτο, αλλά δέν πιστεύω να τó θέλεις για τις άπαντήσεις σου στους Διαγωνισμούς: αυτό είναι μόνο για λύσεις "Α-

σκήσεων. Σ' εύχαριστώ που θέλεις να στείλεις σ' "Αμερικανόπουλα κάτι για να γνωρίσουν τή Διέπλასι. Άλλά τί, έξρω κι' έγω; Φωτογραφίες του κ. Παπαδόπουλου και του κ. Φαίδωνος δέν έχω να σου δώσω. Μόνο του κ. Φαίδωνος μπορεί να βρής στο Φωτογραφείο του κ. Ζωγράφου, όδός Έρμού και Νίκης.

Τό γράμμα σου, Γλυκογέλαστη, μ' έκαμε να περιμένω, όλο να περιμένω. Πρώτο, να μου γράψης αυτά που άνέβαλες γι' άλλους: δεύτερο, ναρής στην Άθήνα να σε γνωρίσω: τρίτο, να μου στείλεις τó κομμάτι σου, που τó άφίνεις για τόν καιρό που δέν θά έχω πληθώρα. Φίλησέ μου τὰ μικρά άδελφάκια. Έλαβα, εύχαριστώ.

Χαίρω, Εϋωδία Ρόδου, που είσαι τώρα καλύτερα κι' εύχομαι να γίνης έντελώς καλά. Σού έστειλα Όδηγό και τετράδια. Θά πώ στη Δευκή Καμέλια πως τήν εύγνωμονείς που σ' άνέγραψε. Έτσι μεθαύριο θά εύγνωμονούν και σένα τὰ παιδιά που σκοπούεις να μου έγγράψης. Σ' εύχαριστώ λοιπόν για τις καλές διαθέσεις και περιμένω.

Μικρή Πυργιωτοπούλα, πολύ με συκίνησε τó γράμμα σου Νάι, παιδί μου, θά να πληρώσω όσα μπορεί τήν πολύτιμη μητέρα που σου λείπει, και στην άγάπη μου θά βρισκω μιά παρηγοριά. Είδα πως περνάς στο χωριό που πήγες για τó καλοκαίρι. Άλλά δέν είσαι και τόσο μόνη: έχεις τó θάο, τή φύση, τήν άνάμνηση της μητέρας σου και μένα... Σ' εύχαριστώ που φροντίζεις και για τή διάβασή μου και περιμένω αυτό τó έσπαθώμα.

Πυργιωτικό Μελανούρι, ή Συλλογή σου Πνευματικών Άσκήσεων βρέθηκε. Έψιξα καλύτερα στις περσινές και τήν άνακάλυψα... κρυμμένη μέσα σε μιάν άλλη. Τό λάθος είναι δικό μου. Άλλά φταίς λίγο και σ' ό. Όταν στέν κατάλογο των Διγγωνιζόμενων, που έβαλα στο φυλλάδιο της 18 Ιουνίου, δέν είδες τó ψευδώνυμό σου, έπρεπε να μου τó γράψης άμέσως. Άς είναι, τώρα περιλαμβάνεται. Κι' αφού συνέδη αυτό, θά σου δημοσιεύω Άσκήσεις συχνότερα, για να μην είσαι πίσω απ' τούς άλλους.

Και τή δική σου Συλλογή, Μέρτα Φλώρη, τήν είχα και τó λάθος στις περσινές, έπειθ' δέν είχε χρονολογία και δέν μπορούσα να θυμούμαι πότε μου τήν έστειλες. Τώρα που μου έγραψες πως είναι φαινή, τή βρήκα και τήν περιέλαβα. Κι' απ' αυτήν θά δημοσιεύω συχνότερα, για ναρής ίσα με τούς άλλους που έστειλαν συγχρόνως. Για τó ζήτημα των ξενικών Έπιγραφών έγραψε πρό καιρού και ο κ. Φαίδων. Δέν είναι δυνατό ναχαρυσθούν όλωσθόλου. Σε μιά πύλη όπου μένουν ή περνούν τόσοι ξένοι, τὰ Καταστήματα πρέπει να γράφουν και σε μιά ξένη γλώσσα τί είναι ή τί πουλούν. Ένα μόνο πρέπει να έπιβληθί: να υπάρχει κι' έλληνική Έπιγραφή, μεγαλύτερη μάλιστα κι' έμψανέστερη, που σε πολλά σήματα δέν τή βλέπουμε... Ώρατότατες, Ροζελάντια, οι περιγραφές σου. Μου φαίνονταν, διαβάζοντας τó γράμμα σου, πως έβλεπα τὰ τοκομάρτια τοπεία της διαμονής σου και της έκδρομής σου. Ό κ. Φαίδων εύχαριστήθηκε πολύ με τις άντιρρήσεις σου, γιατί θέλει τὰ παιδιά να έκπράζουν έλεύθερα τή γνώμη τους, και προπάντων όταν έχουν άντίθεση απ' τή δική του. Άπαντ' λοιπόν και σένα πως ποτέ δέν είπα πως δέν είναι άπαραίτητη μιά στοιχειώδης προφορά, όταν μιλάει κανείς μιά ξένη γλώσσα. Δέν μπορούμε π. χ. να προφέρουμε τó ίδιο τὰ γαλλικά *chant* και *sans*, γιατί τότε θά λέγαμε «παράδοξο»

κι' ο άλλος θά ένόμιζε πως λέμε «χωρίς». Τό πρώτο λοιπόν θά τó πούμε περίπου *szan* και τó δεύτερο *sán*. Έκείνο που δέν χρειάζεται άπολύτως είναι να μιμηθούμε στην έντέλεια τήν προφορά τού γαλλικού *ch* και όλων των φθόγγων αυτής της γλώσσας.

Έξω σταματώ. Μάννα. Πυργιωτικό Μελανούρι, Όπαδ' Αμερικανική, Μύρον της Άνδρου, Μαγεμένο Ρόδο και Άδολάρ, καλά μου παιδιά, και τὰ δικά σας ώρατα γράμματα διάβασα μ' εύχαρίστηση, έστέλεσα τις παραγγελίες σας, εύχαριστώ για τὰ καλά λόγια, συχαίρω για τούς λαμπρούς βαθμούς και περιμένω να μου ξαναγράψετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Πρόσκοπος, ά. (ΡΚ). Νοσταλγία, κ. (ΚΒ). Λογοτεχνικό Μένος, ά. (φιλόλογος). Άγν' Έλληνόπουλο, ά. (ΓΡ). Προίγνη της Ουίχλης, ά. (ΔΔ). Μιλτιάδης, ά. (ΜΔ). Φιλόσοφος Σωκράτης, ά. (ΣΔ).

"Η Διέπλასι άσπάζεται τούς φίλους της: Μελέαργον (δέν τ'έξερα πως ο κ. Κανσαντινίτης—δέν είδα τή συνέντευξή του στην «Καθημερινή»—με όνόμασε «Παιδικό Πανσπιστήμιο» ο κ. Φαίδων έλαβε και θά σου άπαντήσει) Κατάσκοπος 33 (περιμένω και τις έντυπώσεις σου από τήν Ζάκυνθο) Όρεσιβίαν (πολύ ώρατο τó γράμμα σου για τή «βροχούλα») Άνδολούζαν (έστειλα 7 τετράδια Μ. Μυστικών Έχω στη διάθεσή της άβελφής σου υπόλοιπο δρ. 21,10) Τσαπερδονούλαν (έλαβα, εύχαριστώ) Άλεξίαν (σου τó άνανέωσα) Άσπρον Γλάρον (ένέκρινα: έστειλα 2 δεσμ. λυσόχαρτο) Εϋάνναν (έλαβα, εύχαριστώ) μά γιατί τόσο λακωνική;) Δημ. Βασώνη (έστειλα 2 δεσμ. λυσόχαρτο) Άγν' Έλληνόπουλο (αυτό, καθώς θά είδες σου ένέκρινα) Παπουτσάμενον Γάτον, Ίκαρον κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολές έλαβα μετά τήν 26 Αϋγούστου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 286ου Διαγωνισμού Λύσεων. ΑΙ λύσεις τού φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 3 Νοεμβρίου.

524. Λεξιγραφος

Από λίμνη ψάρι πάει
Μέ ποτάμι ορμασικό,
Και γοργόφτερο πετάει
Πουλι άποδημητικό.

Λεϊλά

525. Διπλούς Στοιχειόγραφος
Βαλκανικό ψηλό βουνό
Άλλάζει μόνο τó λαμό,
Τόν τόνο κατεβάζει,
Και κινεί τώρα μηχανή...
Μά να, προσθέτει έν' άρχικό,
Εναν τόν τόνο του άνεβάζει,
Και γίνεται ιερό νησί.

Πανζουρλισμός

526. Μεταγραμματισμός
Μέ γιώτα, κάτι, πές, άφηρημένο,
"Η μέτριο, ή ψυχρό, ή θερό
Μέ ήτα, τó βλέπεις φτεμεμένο
Νά γέρνι από τόν άφθονο κοπό.
Βασίλισσα Νεφερίτι

527. Αίνιγμα

Υιός του Πόντου και της Γης,
Καθώς μ'άς λέει ή Μυθολογία,
Τό άρσενικό μου
Κι' έκστατικός πάντα θά ίδης,
Ψέμη αν δέν είναι ή άγυρτεία,
Τό σούδετέρο μου
Άγύριστο Κεφάλι

Δ — Σ 528. Κλίμαξ

Δ — — Σ

Δ — — — Σ

Δ — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

Δ — — — — — Σ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΗ'—739]

Κατάσκοπε 33, γιατί δεν απαντάς; — Μελέαγρε, ποιά ή διεύθυνσίς σου; — Ζοκυνθινούλα, πώς περνάς στον «πύργο της χαράς»; — Στέφανε της Δόξης, ποιά ή Δίσις σου, να ανταποδώσω; **Ιρμα**

[ΔΗ'—740]

Ανοικτόκαρδοι! εξελίσσονται εις διασήμους κουρκουμπινοφάγους, διεκδικούντες τίτλον κεραμιδοσιπράκτορος, όνπερ έχον «Α-θλίδες»! Αποδίδεται προθύμως, έφ' όσον Ανοιξιάτικο Χαμόγελο δεν λέγεται Χουτοπούλου (Διάπλ. Βεβαιότατα).

Χουτοπούλου

[ΔΗ'—741]

Αποχωρούμε της Διαπλασιακής κινήσεως λόγω άσχημιών.

[ΔΗ'—742]

Ρόμπερ Τέλλορ δεν λέγεται Κωνσταντινίδης. Διάπλασις: βεβαιότατα.

Βίλλυ Φρίτς

[ΔΗ'—743]

Διακόπτω την Συλλογικήν μου κίνησιν, εξακολουθώ την ατομικήν μου. Καί δέχομαι να άλληλογραφήσω με Διαπλάσπουλα-ες 14—17 έτών και να ανταλλάξω συγχρόνως Μικρά Μυστικά και Η-θοποιούς. Απαντώ ταχέως. Διεύθυνσις: Μάκην Σαχίνην, Ντέκα 10, Αθηνών.

Βίλλυ Φρίτς

[ΔΗ'—744]

Εξακολουθώ ανταλλαγήν Μ. Μυστικών με όλους-ες. Γράφατε (ΔΗ—329).

Γαλανομύα

[ΔΗ'—745]

Κατάσκοπε 33, σοῦ έξήγησα όταν ένεσκηψα. Νωρίτερα μήπως ήξερα κι' εγώ;

[ΔΗ'—746]

Λευκή Καμέλια, ή παρεξήγησίς μας θα διορθωθῇ όταν μάθης ότι δεν έγνωρίζα πώς ήσουν διαπλάσπουλα, καθώς και ή 'Αννούλα' και ότι ποτέ δεν έχω αποκαλύψει κανέναν, πόσον μάλλον γνωστούς! Διαπλάσπουλα, αλλάζω διεύθυνσιν: στείλτε Μ. Μυστικά και άλληλογραφίαν: Κον Σταύρον Σπαγγουλίδην, Λισίων 155, Αθηνών.

Μιχαήλ Στρογκάφ

[ΔΗ'—747]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια με Διαπλάσπουλες. 4ης Αυγούστου 140, Πάτρας.

Ραμνοσαία Αρτεμής

[ΔΗ'—748]

Οπαδὲ Αμερικανισμού, πέσαμε θύματα παρεξηγήσεως. Ζητώ συγγνώμην απ' τον φίλο σου, αλλά δεν έφταιγα εγώ.

Ντανιέλ Νταριέ

[ΔΗ'—749]

Ντέντεκτιβ-Φάντασμα, περιμένω τις... 108 σελίδες. — Καπετάν Βρυκόλακα, την Τρίτη στο Μ. Πέλο. — Υδραιόπουλο, τί σημαίνει ή (ΔΗ'—706;)

[ΔΗ'—750]

Οπαδὸς Αμερικανισμού—Λεωνίδας Δουράς. Έχεις μεσάνυχτα στα Έγγλέζικα, δεν σ' αξίζει το ψευδώνυμο (ούτε στέπ ούτε μόπ). Περιμένω... τας διπλήσεις σου.

[ΔΗ'—751]

Παιγνιδάρα, Σαρπηδόνα, Ταγκολίτα, Όπλιγκαντὼ, Πατρίσια, Όπαδὸς Αμερικανισμού, και από σὰς περιμένοντες προ-τήρηξιν στον Διαγωνισμόν μας (ΔΗ' 701).

ΕΥΑΝΑ—ΑΡΑΕΤ

[ΔΗ'—752]

ΚΑΤΑΣΚΟΠΕ 33, σ' ευχαριστώ για την βράβευσιν. Ανοικτόκαρδοι, δεν έχετε δικαιο να με υποπτεύεσθε. Μετά την έξηγησί σας όλα έληξαν. Φιλικά, ΕΥΑΝΝΑ

[ΔΗ'—753]

Ευγενικά Διαπλάσπουλα, Ροδινάνα Κρούσε, Τσάρενιτς, Ξενοιαστή Ζωή, Ρομπότ, Θαλασσοπούλι, Λεοντόκαρδε, Ίπ-πότη Δικάρις. σὰς ευχαριστούμε θερμά για την υποστήρηξίν σας στον διαγωνισμόν μας.

[ΔΗ'—754]

Εθεάθη εις Ζάππειον Αθηναίος (!) άπαγγέλλων στίχους (!) εις το περιπατούν πλῆθος, μμούμενος Αρμάνδον ΔΕΛΑΠΑΤΡΙΔΗΝ (!!!) Τὸ πλῆθος ἐνόμισεν αὐτὸν ὡς διάδοχον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν κυανολεύκων ! !

ΜΥΧΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

[ΔΗ'—755]

Αναμένιντε ΕΚΠΑΝΞΕΙΣ !! νέου Βολιώτικου συλλόγου !! Αίτια γιατί τόση σιωπή στον διαγωνισμό ! !

[ΔΗ'—756]

Ντανιέλ Νταριέ: έπιστολή έλαβα και πιστεύω στη φιλία σου. Νίκη, Αναδυομένη: Είθεθ δύο υπέροχες φίλες συνεργάτιδες.

[ΔΗ'—757]

Εύρετε ότι... Δέκαθλον λήγει... Είλν' ό διασκεδαστικότερος διαγωνισμός;... Μέλη μας αυξήθησαν;... Συνεμαχήσαμε μ' «Αστέρας»;... Πιάσθησαν «Κατάσκοποι» σάν ποντικάκια;

[ΔΗ'—758]

Ευχαριστώ πολύ τα Διαπλάσπουλα που με έξετίμησαν τόσο πολύ επί έν έτος. Για μερικά άλλα ή περιφρόνησις (!) είναι αρκετή ! !

[ΔΗ'—759]

ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΟΥ

[ΔΗ'—760]

Ζακυνθινούλα, Γκλόρια, Εθάννα, απείρως ευχαριστούμεν διά τα ειλικρινή συλλυπητήριά σας. — ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ-ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ

[ΔΗ'—761]

Επανόρθωσις: Η πλήρης Δίσις της [ΔΗ'—722] άγγελίας είναι Παντ. Λεούσην, Δωδεκανήσου 43 Πειραιά, διά Αθηναίων

[ΔΗ'—762]

Αναγνωστάκη: άργότερα. Σταυρατέ: άκόμη; Αίτια: αποτελέσματα; Χαμπανέρα: τετραδιάκι; Περιμένο.

[ΔΗ'—763]

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΔΗ'—764]

Λόγοι άνωτεροι της θελήσεώς μου με αναγκάζουν να διακόψω την προσφιλή μου άλληλογραφία. Παρακαλώ θερμά τους καλούς μου φίλους-ες να με συγχωρήσουν, κι' άς είναι βέβαιαι ότι ούδέποτε θα τους λησμονήσω.

[ΔΗ'—765]

Μαρκησία της Χάριτος, ευχαριστώ πολύ: αλλά βλέπετε άδυνατώ...

[ΔΗ'—766]

Αίτια, άκόμη τετραδιάκι κι' αποτελέσματα; [ΔΗ'—765]

[ΔΗ'—766]

Ιρμα, γιατί δεν ανταποδίδεις τετραδιάκι; [Δίσις: Μάνεσην, Έφέτην, Κέρκυραν, διά: Στέφανος της Δόξης

[ΔΗ'—766]

Στέφανος της Δόξης, Ξανθή Υδραιόπουλα, Κυκλαμιά, για τις σὺχες «θερμά ευχαριστώ».

[ΔΗ'—766]

Στέφανος της Δόξης, Ξανθή Υδραιόπουλα, Κυκλαμιά, για τις σὺχες «θερμά ευχαριστώ».

[ΔΗ'—766]

Στέφανος της Δόξης, Ξανθή Υδραιόπουλα, Κυκλαμιά, για τις σὺχες «θερμά ευχαριστώ».

[ΔΗ'—766]

Στέφανος της Δόξης, Ξανθή Υδραιόπουλα, Κυκλαμιά, για τις σὺχες «θερμά ευχαριστώ».

[ΔΗ'—766]

Στέφανος της Δόξης, Ξανθή Υδραιόπουλα, Κυκλαμιά, για τις σὺχες «θερμά ευχαριστώ».

[ΔΗ'—766]

Στέφανος της Δόξης, Ξανθή Υδραιόπουλα, Κυκλαμιά, για τις σὺχες «θερμά ευχαριστώ».